

# Yêu Phải Đại Ca

## Contents

|                                 |          |
|---------------------------------|----------|
| <b>Yêu Phải Đại Ca</b>          | <b>1</b> |
| 1. Mở Đầu                       | 2        |
| 2. Chap1: Cuộc Gặp Gỡ...        | 2        |
| 3. Chap2: Tiêu Hàm              | 6        |
| 4. Chap3: Hắc Công Tử           | 9        |
| 5. Chap4: Quá Khứ...            | 12       |
| 6. Chap5: Làm Phiên             | 14       |
| 7. Chap6                        | 17       |
| 8. Chap7: Bạch Uyển             | 17       |
| 9. Chap8: Thích                 | 20       |
| 10. Chap9: Ngày Gặp Lại         | 22       |
| 11. Chap10: Người Bạn Mới Đến   | 24       |
| 12. Chap11: Giận                | 27       |
| 13. Chap 12: Bỏ Đi              | 29       |
| 14. Chap 13: Tiệc Khiêu Vũ      | 30       |
| 15. Chap14: Lời Tổ Tình         | 34       |
| 16. Chap15: Đại Ca...           | 36       |
| 17. Chap16: Tin Dữ :))          | 42       |
| 18. Chap17: Quà Kỷ Niệm         | 45       |
| 19. Chap 18: Hiểu Làm           | 46       |
| 20. Chap 19: Sự Thật Chết Người | 48       |
| 21. Chap20: Kết                 | 51       |

## Yêu Phải Đại Ca



### Giới thiệu

16+ahihi đọc đi rồi biết :))Truyện ATSM nên thông cảm ạ :))Nếu thấy hay thì vote cho mình nhé :\*)

## 1. Mở Đầu

Hắn là người đẹp trai, giàu có, giỏi giang, lại còn là thiếu gia sắp thừa hưởng tập đoàn lớn của Lâm Gia, bản tính nóng vội, kiêu ngạo khó bỏ

Nó lại là người bướng bỉnh, nhưng được cái dễ thương với làn da trắng muốt, bình tĩnh trong mọi chuyện, xử lý rất lẹ, nhưng trong chuyện tình cảm thì ko

Hai người hoàn toàn xa lạ được ông trời cho gặp nhau để rồi thành oan gia, hắn thì hên hò chán rồi thì đá văng, nó thì muốn tìm một tình yêu thật sự...

Chuyện tình cảm có đến được với hai người, họ có yêu nhau được???

So.... đọc truyện thôi :))

—##

## 2. Chap1: Cuộc Gặp Gỡ...

- cuộc gặp gỡ định mệnh -

- được rồi tớ tới liền- nó cầm cái điện thoại trên tay chạy bay ra khỏi nhà

Mái tóc màu vàng nâu xoăn nhẹ đuôi được nó xõa ra ngang lưng, mặt được thêm chút kem phấn, áo roptop thêm cái quần bó sát người tạo thành đường cong khiêu gợi và đôi giày vans cổ cao.

Nhanh chóng chạy đến chỗ tụ tập bạn đang đợi, hi hục gần 10' cuối cùng cái nơi hẹn cũng dần hiện tên " Black bar"

Thật ra thì ở đây chỉ cho những ai trên 18 tuổi, và theo như cái tên của nó, mọi thứ bên trong chỉ có một tông màu ĐEN

- Diệp Ân tui này ở đây- Lưu Vy giơ tay gọi nó

- chờ lâu... chưa- nó đứng đó hi hục thở

- à ừ vào chực phút thôi- Gia Linh thêm bớt

- hi...- nó nhếch miệng

Cả đám đi tổng cộng 4 người nó nhìn từng đứa đếm đi đếm lại vẫn có mỗi 3 đứa

- Lập Hân đâu- nó hơi nhú mào

- nhỏ đó ở nhà lo cho ba má rồi, hôm nay chả đi được- Lưu Vy phẩy tay

- à...- tỏ vẻ hiểu chút, nó xoay đầu

Cái con nhỏ đó thì lúc nào cũng ở nhà ko biết chán sao?? Lại còn viện lý do lo cho ba má thật buồn cười... nó nghĩ thầm

Cả đám đi vào một cách nhẹ nhàng, bởi vì ở đây có lẽ là điểm hẹn quen thuộc của tụi nó

Đi vào cửa rồi lại đi vào bên trong, tìm chỗ ngồi cho cả ba rồi an tọa :))

- ba người đẹp hôm nay uống gì đây- Người nhân viên đến nổi cũng quen mặt

- như cũ- Gia Linh gác chân lên, mỉm cười

- rồi rồi- nói rồi đi vào trong một chút rồi mang ra đồ uống cho tụi nó

- a.. tớ đi vệ sinh cái- nó cười cười rồi đứng dậy đi vào phía trong

Phía bên phải thì là nhà vệ sinh, bên trái là nơi để phục vụ phòng bao... :)) nó tất nhiên là rẽ phải...

Vào nhà vệ sinh, giải quyết sạch sẽ, không quên soi gương xem gương mặt kiểu điểm kia :))

Lúc xong hết đi ra nhìn qua phía đối diện( bên trái á )

Thấy vào thôi đã ớn lạnh, lại còn đi vào đó phục vụ mấy thằng đàn ông con trai thì chắc nó chịu thua!!!

- muốn vào không- giọng của một người con trai vắng vắng bên tai nó, nghe mà nổi hết da gà

- hả- nó hoàn hồn lại thì nhìn thấy tên đó đang đứng trước mặt nó, mái tóc nâu cà phê, đôi mắt nâu xạm nhìn nó chằm chằm, bộ đồ trông cao ngạo mà đánh đá, đôi mắt lại đang chăm chú nhìn nó

- tôi hỏi cô có muốn vào không- hấn nhắc lại

- gì chứ, vào làm gì cơ- nó nhú mày, khó hiểu nhận xét từ trên xuống dưới con người này

- trông cô ko giống người trên 18 tuổi, trốn à- hấn nhếch mép, hơi nhú mày nhìn nó, mặt gian không chịu được

- im đi, ko biết thì đừng có nói- nó khó chịu quay lưng đi, chẳng quay đầu lại

- nếu muốn vào đó thì đi theo tôi- hấn nắm tay nó, kéo lại đến trước mặt mình

- không, tên biến thái- nó giật tay lại, bước đi lẹ

- Thiếu gia mời vào- một người phụ nữ cười cười chạy lại nhìn hấn

- ...- hấn nhìn theo hướng nó đi, môi bắt giác cong lên đôi chút- thú vị

- ời... đi lâu vậy- Gia Linh cười cười nhìn nó, khẽ vuốt cằm nghi ngờ

- ....

- à chắc gặp trai đẹp- Lưu Vy cười trêu

- đẹp thật mà biến thái- đến giờ nó mới lên tiếng, phụng phịu ngồi xuống ghế

- hì...- hai đứa kia phì cười nhìn nó

Để nó phát ra được chữ đẹp đối với nười đó thật không khó nhưng đã dùng chữ biến thái thì...

- ày... chán thật- nó dựa ra ghế nhìn vào đồng hồ, đã là 12h

- đi chơi với anh không cô bé- nhiều tên vây lại xung quang ba đứa nó

- xin lỗi, tôi không thích- nó đứng dậy toan đi ra cửa

- này này sao phải vội- thì bị một tên kéo tay

- buông ra- nó cố giật tay ra

- Hắc thiếu gia kia- một tên chỉ tay ra phía sau lưng đám tụi nó

- đi thôi- cả đám trai lúc này bỏ đi

- chúng ta cũng nên về thôi- Lưu Vy kéo tay hai đứa bạn ra cửa

- chặt, về ngủ sáng mai lại phải đi học- gia linh khoanh tay

- ngày đầu đi học, đừng bỏ nha mấy đứa- Lưu vy thúc người hai đứa kia

- à..- nói rồi nó quay lưng đi luôn ko thèm nhìn lại

- con quỷ- Gia linh nhìn nhìn

~

” tí. Tít.. tí..” tiếng đồng hồ reo, nó mơ hồ quờ quạng tay, đẩy một cái đồng hồ rơi xuống đất im lìm, nó xoay người ngồi dậy ngáp ngắn ngáp dài

- Ân ân dậy đi học thôi- tiếng dưới nhà vọng lên

- dạ- nó

Đi từng bước chậm vào nhà vệ sinh, mắt mờ mờ nhìn vào gương, đầu tóc nó rối xù lên, chải chuốt một hồi rồi đánh răng, đi ra ngoài thay bộ đồ của trường Star high, nhìn vào đồng hồ là 8h

Nó thản nhiên đi xuống nhà, ngồi vào bàn

- hôm nay ăn gì vậy mẹ- nó hào hứng, đi xuống bếp

- trứng xúc xích, hôm qua lại về trễ sao- mẹ nó đặt lên bàn đĩa đồ ăn rồi quay lưng vào tiếp tục làm bếp

- à

- ăn lẹ đi, mấy giờ trường đóng cửa

- hình như 8h15

- vậy mấy giờ rồi

Chợt nhớ đến lúc này đồng hồ chỉ 8h. Nó nhìn vào đồng hồ là 8h10

..- nó muốn phun hết đồ ăn ra ngoài

- lớp 11 rồi, còn như mấy đứa chóc chóc - mẹ nó lắc đầu

- mẹ con đi học- nó tức tốc đứng dậy, chạy bay ra cửa

- chiều về sớm, ba mẹ c...- câu nói của mẹ nó đã bị bỏ lại sau cánh cửa

Nó chạy thục mạng, nếu trễ học chỉ rước họa vào thân

Trước cổng trường, bảo vệ đã bắt đầu đóng cửa lại, biết chắc là vào không kịp, nó đi vòng ra sau trường, nơi lều tường quen thuộc của nó

Bạch

Nó thấy cặp qua trước, rồi lại nghe hai tiếng động tiếp đó vang lên

- ây...- có tiếng người sau bức tường

Nó nhảy lên, leo chân qua, quơ quơ tìm điểm tựa để leo xuống, cố gắng tìm bằng được

- a..- nó đặt chân lên cái gì đó, đứng lên rồi nhảy hục xuống, phúi phúi tay, chỉnh lại quần áo

Bộp bộp

Có tiếng vỗ tay phía sau lưng nó, miệng cười tươi quay lại

- đi trễ mà còn leo tường sao, vừa rồi lại còn ném trứng người ta- hấn đứng đó nhìn nó

Nó trông thấy hấn thì có cảm giác quen quen, nhìn một hồi nhận ra ngay, là tên “biến thái” hôm qua

- a... xin lỗi nhé- nó lấy cặp toan đeo lên, rồi tẩu thoát

- 11a2 ồ- hấn sơ qua phù hiệu trên ngực nó

- vẫn là tên biến thái- nó lấy tay che lại rồi bước đi thật nhanh, nghiêng răng

---

Sau buổi khai giảng gần nửa ngày, các học sinh bắt đầu đi nhận lớp.. nó với 2 đứa kia lê thân lết xác đi lên tận tầng 5

- há há
- biết vụ gì chưa bla bla bla
- à...
- vui ghê...

Cái lớp náo nhiệt kinh, cứ tưởng là cái chợ cơ!!!

Nó với 2 đứa kia vắt vẻo đi vào tìm chỗ ngồi gần cửa sổ rồi an tọa

Sơ đồ

Nó\_\_ bạn ko quen

Lập Hân \_\_ bạn ko quen

Lưu Vy\_\_ bạn ko quen

Rầm

Cánh cửa lớp bật tung, hấn bước vào, theo sau là hai người con trai khác

- là hot boy đó
- a đẹp trai quá

Cái lớp xì xầm lớn hơn

Hấn tỉnh bơ, nhìn quanh lớp một lượt rồi, nhếch mép đi lại phía tụi nó, nó đang khoanh tay úp mặt xuống bàn, nói gì đó vào tai người ngồi kế nó, người đó đứng dậy di chuyển đến chỗ khác ngồi, lần lượt phía sau, hai tên kia cũng vào ngồi kế Lập Hân và Lưu Vy

” cách” tiếng cặp thầy lên bàn cộng thêm tiếng cửa vừa rồi cũng làm nó dần ngồi dậy, mắt mở dần

- biến thái- nó kinh ngạc đưa người vào cửa sổ phía sau, cách xa hấn một đoạn
- tôi đã làm gì cậu chưa- hấn nhú mày

-...

- ngốc thật- hấn nhếch mép quay người nhìn lên bảng
- Hân- nó quay người ra sau
- hử- Hân
- tên này, who is he- nó nói nhỏ

- là hot boy, đánh nhau thường xuyên, nhưng mà lại được nhiều người mê tít, giáo viên cũng không làm gì được gia đình tên đó- Hân nói nhỏ
- à...- nó gật đầu tỏ vẻ hiểu, quay lên

Cách

Tiếng mở cửa lớp, lần này là bà cô chủ nhiệm, mặt hầm hầm đi vào nhìn xuống lớp, lớp đứng dậy

- Năm nay tôi sẽ là chủ nhiệm của các người nghe rõ chưa- dăm chiêu
- dạ- đồng thanh
- em kia có nghe không- bà cô hỉ tay xuống phía hấn, hấn đang gục đầu trên bàn
- gì- nghe tiêng la, hấn mở mắt gìn bà cô
- ồ, là em Lâm, lúc nãy tôi ko biết - bà cô thay đổi 180° từ dữ trở nên dịu dàng
- diên- hấn nhìn khinh bỉ rồi gục đầu xuống bàn

~

Giờ ra về, mặt nó vui hơn hẳn, vì thoát được ngồi kể hần, đứng dậy, bay thẳng ra cửa, 2 đứa kia chạy theo

- tên biến thái sao lại ngồi kể tở- nó
- ềi ngồi kể trai sướng quá còn gì- lưu vy
- ủa mà thiếu đứa nào ấy nhỉ- nó nhìn nhìn
- gia linh huyền trường rồi mà, ko nhớ hả- lập Hân
- à
- à mà học chơi thôi, tuần sau tao đi rồi- Lưu vy

- đi nữa hả- hai đứa đồng thanh

Chuyện đi qua Úc đối với Vy như cơm bữa, có năm đi tận 2 3 năm về, có năm đi vài tuần lại về

- hi lần này đi tận 3 năm- Vy cười
  - đi luôn đi, mệt thiệt- lập hân
  - đi lẹ vậy ,ngốc
- 

### 3. Chap2: Tiêu Hàm

- Tiểu thư Tiêu Hàm-
- đi lẹ vậy, ngốc- hần đi lại phía nó
- tên biến thái- nó bước nhanh hơn
- Tụi này về trước - hai con kia đồng thanh rồi đi một mạch
- hai đứa này- nó mở to mắt
- cô thật rất thú vị đó- khoe môi hần nhếch lên, kéo tay nó gần lại mình, vươn ra ôm lấy một bên hông
- buô...
- anh Huy- một cô gái chạy lại, tóc đen óng cột hai chùm, trông dễ thương vô cùng, xug quang nhìn cũng xì xầm
- Hàm hàm- hần hơi nhíu mày nhìn nhỏ
- anh sao còn chưa về, đây là...- Hàm hàm nhìn qua nó, đôi mắt có ý khó chịu, lướt xuống nhìn tay đang ôm ngang hông nó
- chào- nó cười nhẹ rồi giật tay ra, đứng ra một bên
- đi đâu- hần kéo tay nó lại
- tất nhiên là đi về- nó khó chịu
- anh về thôi, hai bác đang chờ đó- nhỏ nũng nịu tay hần
- ...- hần
- về trước đây- nó kéo tay đi một mạch

- gấp lại sau nhé ngực- hấn cười, nhỏ cũng tròn mắt, rồi nhìn qua nó, ánh mắt đầy sự khó chịu, lần đầu thấy hấn cười với người con gái khác, nhất định cô gái này không vừa gì

- ...- nó hơi khựng nhưng rồi lại bước đi, chữ ngực này làm nó khó chịu, tại sao hấn cứ mãi bám theo nó, lại còn ngực này ngực nọ, chữ này chỉ mỗi một người mới có quyền nói

- đi thôi- hấn quay đi

~

- con về rồi- nó mở cửa đi vào nhà

- con gái lên thay đồ, mẹ dắt con đi đây chút- tiếng mẹ nó từ bếp vọt ra

- đi đâu cơ

- cứ thay đồ đi

Nó khó hiểu, đi vào phòng,

Tít tít tít

Tiếng điện thoại reng,

- alo- nó bắt máy

- tối nay black bar ko- tiếng của Lập Hân

- ..

- tiễn Gia Linh với Vy lên đường

- ủa gia linh???

- à hai đứa đòi đi với nhau gì ấy

- ...

- đi ko

- ko biết, lát gọi lại

Nó nói rồi ngắt máy, nằm xuống giường, nghĩ lại chuyện vừa rồi, cô gái tên Hàm hàm và hấn, lại nhớ đến hấn ôm hông nó, nhắm mắt mà mặt đỏ ửng cả lên

- mau lên, Diệp Ân- giọng mẹ nó

Nó thở dài, ngồi dậy đi lại phía tủ đồ, một chiếc đầm đã được treo sẵn ở đó, đầm màu hồng nhạt, xung quanh bằng vải ren và vài cái bông nhỏ được đính lên

Mặc vào, chải lại tóc rồi đi xuống nhà

- đẹp chưa- mẹ nó

- hừ, con gái tôi đẹp lâu rồi- ba nó cười nhẹ

- mình đi đâu vậy- nó

- gặp đối tác của ba, công ty thời trang RT của chúng ta cũng cần một chút tài trợ chứ

- à- nó gật nhẹ đầu

Nhà nó thì cũng chẳng giàu có gì, công ty thời trang RT nhỏ nhoi đó là nguồn thu nhập chính của gia đình nó, ngồi lên xe của ba nó, thở dài

- đi thôi- mẹ nó cười cười

Chốc lát sau đã đi đến chỗ nhà hàng, trông rất sang, cách bài trí cũng xa xỉ không kém

- vào thôi- ba nó

- hừm...

Đi vào, bên trong cũng khá thoáng, được nhân viên phục vụ chỉ chỗ, đó là một phòng Vip nghe đâu là bên đối tác bao mà

- Chủ tịch Tiêu- ba nó đi lại bắt tay với một người đàn ông, trông cỡ tuổi trung niên 40, 50

- Ông Diệp, ông khách sáo rồi- chủ tịch Tiêu cười nhẹ

Nghe nói ông ta là Giám đốc của công ty thời trang JL khá nổi tiếng

- Đây là vợ tôi, còn đây là con gái tôi Diệp Ân, cháu năm nay lớp 11- ông giới thiệu

- Tiểu Ân xinh nhỉ, sau này chắc lại còn đẹp hơn rồi- Giám đốc Tiêu nhìn qua nó

- Bác quá lời, nhưng mà cũng cảm ơn bác- nó cười nhẹ, cúi đầu

- ừm- giám đốc Tiêu gật nhẹ đầu cười tỏ ý hài lòng- đây là con gái bác, Tiêu Hàm, nó vừa mới lớp9- ông chỉ tay qua người bên cạnh

Là người lúc chiều đi với hần, mặt nó có chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại phong thái lúc đầu bình tĩnh, lãnh đạm...

- chào, rất vui được làm quen Tiểu thư tiêu hàm- nó cười vui vẻ giơ tay trước mặt

- chào- mặt nhỏ khó chịu, nhớ đến chuyện buổi chiều hần với nó lại càng làm nhỏ tức, hất mạnh tay nó

- Hàm Hàm, chị ấy lớn hơn con- ông hơi nhíu mày nhìn Hàm Hàm

- được rồi,gọi là Hàm Hàm- nhỏ nhìn một bên tay đưa lên bắt tay nó rồi hộc hần bỏ đi

- ...- nó cũng vui vẻ cười chỉ là hơi bức xúc tí

- con thông cảm cho nó, con bé này không bao giờ nghe lời - GD Tiêu lắc đầu

- ngài đừng nói vậy- ba nó- chúng ta vào dùng bữa thôi

- ừ, đúng rồi, ngài cũng đừng khách sáo vậy

- ngài là giám đốc một công ty lớn tôi chỉ nhỏ bé bảo sao...

- ừm...- ông ta lắc nhẹ đầu- công ty tôi vẫn chưa đối đầu được với BlackRose, Berson, Rocally

- ý ngài là ba tập đoàn đứng đầu nước???

- phải, cần vươn tay xa hơn để với tới thôi

- ba, con về trước, thưa giám đốc cháu xin phép- nó khí hiểu,thôi thì xin phép về trước cho nó nhẹ lòng

- được rồi, cứ gọi là bác Tiêu cho thân, đừng cứ giám đốc này nọ

- dạ- nó cười nhẹ...

Bước ra ngoài nhà hàng, nó vươn vai thở phào, cởi bỏ lớp vỏ thù mị là lớp vỏ quạ phá mà...

Nó đi bộ về nhà, thay đại cái quần bó và cái áo, rồi đi ra phố, đi dọc lề đường

Tít tít

- alo- nó nghe máy

- tao đây- tiếng Lập Hân- mày có đi được không vậy, sao không thấy gọi

- được rồi, tới ngay đây- nó nhếch môi

- ẹ đi- Tiếng của Gia linh với lưu vỵ vọng ra từ điện thoại

Nó lắc đầu, cúp máy, cười nhẹ rồi tiếp tục đi đến black bar

~~



- Hắc Công Tử- một tên đi vào phía căn phòng tối trong bar, cúi đầu chào một người vừa đi vào, trông khá trẻ

- Đã tìm được chưa- Hắc công tử

- đã xong - người kia kính cẩn cúi đầu

-được rồi, lui đi- cậu ta hất nhẹ tay ra hiệu người kia đi ra, khóe môi nhếch lên đôi chút

To be continueud

#### 4. Chap3: Hắc Công Tử

- Hắc Công Tử -

Ngày hôm sau,tại phi trường...

- ềi, đi rồi địa sớm nha mấy gái- Lập hân

- hừm, khoảng tụi bây được làm giám đốc ông ty tụi tao sẽ địa- lưu vy cười cười

- xì- lập hân

- hi, đi đừng về, về lại đi một lần- nó phẩy tay

- à, tao đảm bảo...- gia linh

- sẽ về- hai đứa kia đồng thanh( lưu vy, gia linh) rồi cười

” xin mời hành khách đi chuyến B809 vui lòng lên máy bay để chuẩn bị...”

- thôi đi đi- lập hân

-ừ, bai bai- gia linh

- tao sẽ nhớ mày lắm- lưu vy ôm chầm lấy nó

- hi- nó cười nhẹ

Nói rồi hai đứa đi vào trong, khuất dần sau cánh cửa

- đi thôi- lập hân quay lưng

- đi ăn kem đi- nó đề nghị

- à.... cũng được- lập hân cười hề

Hai đứa kia chỉ vừa vô thôi mà hai con này đã đi ăn kem, quá đáng!!!

Chỉ 10’ sau, cả hai đã ăn toạ tại quán Memory, quán kem ngon nhất thành phố X này a~~

- này- hần đứng phía sau lưng nó

- ể, không đi học cũng phải gặp tên này, đi học thì cũng phải gặp tên này- nó khó chịu

- hừm... tôi chắc chắn cô sẽ còn gặp tôi nhiều mà- hần nhếch môi

- đúng là tên biến thái- nó cúi xuống đưa muỗng kem lên

- hện hò với tôi đi- hần một tay bỏ vào quần, một tay đặt lên vai nó

-phụt... gì- nó muốn phun hết kem trong miệng ra ngoài

- hện hò đi- hần

- xin lỗi, anh đang ASTM\* hả- nó nhấn mạnh

\*: ảo tưởng sức mạnh

-...

- xin đi dùm cho- nó lại cúi xuống mức muỗng kem khác

- sao không hẹn hò?!

- tôi không thích

- tôi chắc sẽ có ngày cô phải xin tôi- hắn cúi xuống gần tai nó

- phụt- TẬP2- tôi dám chắc không có ngày đó- lần này nó xoay hắn người lại nói vào tai hắn

- a... được thôi- hắn khẽ nhếch môi- nhưng đảm bảo sẽ có-nois rồi hắn leo lên chiếc xe bên đường, trông như xe oto thể thao, màu xanh dương đen, nó cũng thể hiện được một phần nào đó tính bá đạo và hống hách của hắn

- ...- lập hân trở mắt nhìn cuộc trò chuyện của hắn với nó

- ăn đi, cậu nhìn gì vậy- nó

- hết ăn rồi- nhỏ đẩy ly kem ra

- vậy tớ ăn- nó ngồi đó mức kem ăn ngon lành

Tít tốt tít tốt...

Tiếng điện thoại nhỏ reo lên, mở ra coi, là tin nhắn của mẹ nhỏ

- tớ về trước

- tối đi black bar

- má gọi về nhà

- đừng có biện lý do, tại sao cứ gọi cậu đến đó thì lại tránh mặt

- ...

-đi

-được rồi 7h blackbar-sau một hồi trơ người, nhỏ cũng đồng ý đến blackbar

7 giờ tối tại đó ...

- chịu tới rồi - nó bay lại ôm chầm lấy nhỏ

Thật sự thì người thân nhất với nó vẫn là lập Hân, quen nhau từ khi còn nhỏ, coi nhau như chị em ruột, còn lưu vy, gia linh, họ là chị em họ, cả hai quen lập hân với nó chỉ là vài tháng trước lúc nó đi bar...

- vào trông đi- lập hân kéo nó đi vào trong, tìm một chỗ ngồi thích hợp

Cả hai ngồi nói chuyện, rồi lại uống nước... trông đều rất vui vẻ...

Trong khi đó...

Tại một căn phòng lớn nằm trên tầng của bar, tại đây có thể thấy được toàn bộ mọi chuyện đang diễn ra nơi đây....

Một người độ tuổi 17 20 ngồi trong đó, vén màn che ánh mắt hướng về nơi góc bar, nơi nó đang ngồi, đôi môi cắn cậu ta về lên một đường cong tuyệt hảo

- Gọi người lên đây

Trở lại với nó và nhỏ

- mà khi nào mới chính thức làm giám đốc đây- nó

- hừm, ba nói khoảng 20, tớ sẽ được làm giám đốc
- hì, còn tớ thì chắc lâu
- thưa tiểu thư- một người đàn ông vận áo vest đen đi lại phía nso
- chuyện gì vậy-nos ngược lên
- mời cô theo tôi, Hắc Công tử muốn gặp cô- người đó kính cẩn
- hỉ, công tử nào- lập hân khó hiểu
- anh ấy muốn cô đi- anh ta ko thêm để ý đến lời nói của lập hân chỉ khấn khấn nhìn nó
- ừ.. cũng được- nó cúi xuống nhìn nhỏ- cậu chờ chút,tớ đi chút
- ừ, cẩn thận
- ừm

Nói rồi nó đi theo anh chàng kia, bước vào thang máy lên đến tầng trên, đi dọc theo hành lang tối thì đến một căn phòng, anh ta nhấn nút cửa phí ngoài cửa, một lúc sau một người khác lại mở cửa ra, dẫn nó vào

Bên trong không bật đèn nên khá tối, nhìn ra phía đối diện là cửa sổ nhìn xuống toàn bộ vũ trường, nó cách âm hơi bị tốt, và có thể đoán được ” công tử” là chủ ở đây... cánh cửa ngoài đóng lại, để nó đứng đó một mình...

Tiếng nước, nó quay và phía bên phải chăm chú, bóng dáng của một người bước ra, chỉ có thể thấy mái tóc ánh đỏ, thân trên để trần trông vạm vỡ, nhìn thì đoán được ngay đó là nam

- ai vậy- nó khó hiểu cố nhìn rõ người đó
- tôi tưởng cô biết rồi chứ nhỉ, là Hắc Công Tử- chất giọng trầm ấm thoáng qua tai nó, là nó chứ nếu cô gái khác chắc có lẽ đã đổ rồi, cảm giác ấm dần lan đến tay nó, người đó đứng phía sau ôm lấy nó
- nè, anh đang làm gì vậy- nó cố thoát ra
- làm người yêu tôi nhé- anh ta đưa mặt đến gần tai nó, thì thầm
- anh bị điên hả, còn chưa biết mặt, hay bất cứ thứ gì, gì mà người yêu chứ- nó khó chịu
- tôi biết, là ân ân ngọc- anh ta cổ ôm chặt hơn, lại nhẹ nhàng nói vào tai nó
- Dương Hạo- nó trơ người, có gì đó ghen ở cổ- anh... anh thật sự là ai??
- hừ...- chất giọng thay đổi, có chút trầm hơn
- nói, anh là ai?!
- cô không tự đoán được sao, hay cô ko nghe,vừa rồi tôi nói là công tử
- Dương Hạo, là anh đúng không, Dương Hạo- nó xoay người lại cố gắng mò tìm, nhìn rõ mặt người đó
- chỉ có cái tên mà đã nghĩ là Dương Hạo gì đó, lại còn không quen biết mà để người khác ôm sao- hấn nói có chút gì đó khinh thường
- Hạo Hạo, là anh, anh đi đâu vậy
- đừng nói tôi là Hạo Hạo gì đó đi,- anh ta có chút khó chịu
- ...
- cô ra ngoài đi, và đừng có đến gần tên Huy kia là được rồi- bàn tay buông ra, cậu ta xoay đi
- Hạo- nó cố mò tìm xung quanh
- Cô đi đi - lời nói lạnh băng

~

Èu...

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ T^T \*xúc động\*

Nếu có sai sót, mong mấy bạn bỏ qua và cmt để mìn sửa lỗi nhá \*chớp chớp\*

## 5. Chap4: Quá Khứ...

So sorry mọi người a >.< \*=“” cúí=“” đầu=“”>

Thật ra mình ko mún trễ lịch up đầu mà tại bận thui, thành thật mong mấy bạn thông cảm nhá \* chớp chớp\*

---

- Quá khứ của Diệp Ân..-

- cô đi đi- giọng nói lạnh như băng nhưng mặc vậy, dù là anh không gặp cô cô vẫn sẽ đi tìm anh!

2 năm trước

Chỉ mới một năm nó và anh quen nhau mà!!

- hôm nay em rảnh không- Dương Hạo gọi điện cho nó

- rảnh, có chuyện gì không anh- nó cười

- hôm nay tui mình đi hẹn hò đi- anh đề nghị

Nó có hơi ngạc nhiên, mọi ngày có rủ cách mấy anh cũng không đi, hôm nay lại đề nghị

- hôm nay anh bị bệnh hả- nó nghi ngờ

- bệnh gì cơ-

- anh uống thuốc chưa-

- gì nữa đây cô ngốc

- anh thật không bệnh??

- hay em không nhớ

- nhớ gì cơ

- kỉ niệm 1 năm

Nó chợt nhớ ra gì đó, niềm vui lẫn hạnh phúc xen lẫn trong người nó

- xuống mau đi, tôi chờ cô này giờ

Nó chạy ra phía cửa sổ vén tấm màn lên, quả thật Hạo đang đứng đó, bên cạnh chiếc xe yêu thích

Thịch

Mặt nó ửng đỏ, anh từng nói với nó, chiếc xe này hôm nay và mãi về sau chỉ để chở một mình nó bởi vì anh rất yêu quý xe ,chỉ chở người mình yêu thương

- anh đợi em một chút- nó cười rạng rỡ rồi kéo màn lại chạy vào sửa soạn

---

Chỉ vài phút sau, nó đã chạy xuống dưới nhà, mái tóc xoăn nhẹ bồng bênh, trang điểm nhẹ, thêm chiếc đầm yêu thích mà Hạo từng mua tặng nó, nó trở nên thật xinh đẹp không khác gì một tiểu công chúa đi ra cổng

- tiểu thư ngốc hôm nay rất đẹp- anh cười, mở cửa hơi cúi người như đón tiếp

Tuổi 15!! Cái tuổi nó cho là hạnh phúc nhất đây...

- Hạo, anh cứ chọc em- nó cười, nhìn anh một cách trêu mếu

- haha- anh cười, nụ cười thật đẹp, nó thở phào, bước lên xe, người này sau này sẽ lấy nó, là chồng nó đấy, nó sẽ trở thành một người mẹ và người vợ đảm đang nhất... Nó nghĩ!!!

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, chạy dọc trên đường, bàn tay nó và anh đan vào nhau, chính vậy, bao yêu thương nó sẽ gửi hết cho người này

- giờ mình sẽ đi đâu- nó nhìn ra cửa sổ

- biển- Hạo nói một cách ngắn gọn, đôi mắt khẽ lướt qua nó, nhếch môi, mái tóc bay theo những cơn gió, khẽ bay qua sóng mũi của anh, mùi hoa oải hương và chút bồ kết khẽ thoảng

- nè, anh năm nay 17?- nó quay qua nhìn anh, hai mắt khẽ chạm nhau, mặt ửng đỏ,

- ừ, em năm nay 15 rồi nhỉ, đợi em 18 anh sẽ qua rước em về làm cô dâu- Hạo cười, nụ cười làm nó xao xuyến

- Hạo, anh kì quá- nó quay đi, che dấu niềm hạnh phúc đang ngập tràn trong đầu nó, trái tim nó...

---

Ào ào....

Tiếng sóng biển rì rào, nó cùng Hạo ngồi trên bãi biển, cả hai trông vô cùng vui vẻ

- anh có thật sẽ cưới em ko- nó ngược nhìn bãi biển, miệng nhấp

- phải, anh hứa- anh cười, xoay người, kéo lấy chiếc cầm nhỏ của nó

Chỉ một chút thôi!!!

- em sẽ để dành vậy- nó xoay mặt đi

Dù có hơi hụt hẫng, anh cũng mỉm cười, chẳng phải nó đã bảo sẽ để cho ngày cưới sao?

Sau buổi đi chơi biển hôm đó, chiều đến, cả hai cùng ra công viên, nơi mà nó và anh đã gặp nha lần đầu...

- thật nhớ quá- nó ngồi ở ghế, dựa đầu vào vai anh, mỉm cười

- lúc đó, nếu ko phải anh chắc em đã quen người khác nhỉ- anh cười

-em đã nói gì nhỉ?!

- một cô bé ngồi ở ghế đá khóc và nói rằng mình đang rất buồn, nên anh đã ngồi xuống và nói...

- em đừng buồn, có anh ở đây rồi, trông em khóc thật giống một cô bé ngốc- nó nói tiếp

- nhớ sao?!

- xì... người gọi em là ngốc chỉ có anh...- nó đánh nhẹ lên ngực Hạo, rồi cả hai cùng cười đùa

- mà... chết đi- một thanh niên bỗng nhiên từ đâu cầm một khúc gỗ, chạy lại phía nó và anh đang ngồi

- coi chừng- Hạo, xoay người che nó lại, thanh gỗ đập mạnh vào lưng làm ở miệng anh có vài giọt máu...

- Hạo, anh... - nó lo lắng đỡ anh dậy, xem chừng như muốn khóc thét- anh bị sao vậy, sao khi không lại đánh người- nó nhìn tên kia trừng mắt

- hấn, hấn đã phạm lỗi giờ thì phải trả giá- trong ánh mắt tên kia như đang điên loạn, cười, chạy nhanh lại đập mạnh khúc gỗ liên tục lên người Hạo, anh thì chỉ cố che cho nó ko bị thương

Tách..

Sau khi thỏa mãn, hắn ta quẳng thanh gỗ đi rồi chạy đi, máu cùng với mồ hôi và nước mắt lẫn vào nhau, nó thì giờ đã “hồn bay phách lạc”, cố gắng đỡ người con trai đầm maud trước mắt ngồi dậy

- anh à, Hạo à- nước mắt chảy thành dòng, cố gắng lấy anh

- đau quá- anh nhăn mặt

- đợi chút, chúng ta ra gọi taxi đến bệnh viện- nó cố dìu Hạo đứng dậy

Cái cảm giác run sợ đó, đảm bảo nó sẽ ko quên, sợ phải mất anh, sợ vì tội, sợ vì lạnh, sợ vì đau ,...

Nó đứng ven đường, giơ tay gọi taxi, điện thoại thì đã hết pin từ lâu

- xin anh, cho chúng tôi...- chưa kịp nói hết, người tài xế liếc sơ qua Hạo rồi lại lái xe đi, nhất quyết không chờ sợ rước họa vào thân

Để anh ngồi ở một góc ven đường, đã bất tỉnh, nó khá lo nhưng cũng phải cố gắng gọi xe

Sau một hồi van xin, cuối cùng cũng có một chiếc xe dừng lại, người đàn ông trên xe rất tốt bụng, ông khá vui vẻ

Sau khi nhập viện, người nhà họ Dương chỉ đuổi nó về, tuyệt nhiên không cho nó gặp lại Hạo, gia đình cũng từ đó không tiết lộ thêm bất cứ chi tiết nào về hạo nữa chỉ để lại một câu

” Vì cô, nó chết rồi”

Giờ đây đối với nó không còn gì nữa, nó thần thờ, ngày người trong gần một năm dài...

Ngày vui nhất lại trở thành ngày buồn nhất !!!

---

## 6. Chap5: Làm Phiền

- Làm phiền-

Sau khi bị vài người vệ sĩ mời ra, cuối cùng nó cũng bước ra khỏi cánh cửa đó, trở lại bàn ngồi mặt nó bơ phờ, dường như mọi chuyện của quá khứ đang ùa về trong đầu nó

- Diệp Ân- nhỏ lo lắng lấy người nó

- sao- nó không nhìn, chỉ là ánh mắt vẫn hướng về phía căn phòng trên cao

- cậu bị sao vậy, sao lại ra như vậy..- nhỏ

- bị gì đâu, H..- nó cúi người xuống, dựa đầu vào vai nhỏ vài giọt nước mắt bắt đầu rơi

- sao vậy- nhỏ vỗ về, thật sự Hân đang rất lo lắng, có chuyện gì mà sao đi với tên đó xog thì xuống đây nó lại khóc?!

- Hạo, hạo Hạo- nó cứ vừa khóc vừa lặp đi lặp lại cái tên đó

- Dương Hạo?- nhỏ ngạc nhiên, chẳng phải 2 năm trước nó đã chạy về nói rằng anh ra chết rồi sao

- đừng khóc nữa- nước mắt của nó làm ướt hết một bên vai nhỏ

- được rồi, biết được vậy là được rồi- nó mỉm cười

- con nhỏ điên này, vừa khóc xong lại cười- nhỏ nhăn mặt- mà biết chuyện gì cơ- Hân khó hiểu

- Hạo còn sống, tớ biết chắc là vậy- nó lay lay vai nhỏ

- được rồi, trễ rồi về thôi- có lẽ nó đã quá nhớ Dương Hạo anh ta nên mới vậy.. Bản tính nhỏ cũng không nhiều chuyện gì nên chỉ nghe lướt qua rồi thôi
- ừm- nó cười nhẹ rồi cùng nhỏ đi ra ngoài bắt taxi về
- anh rất nhớ em, thật rất nhớ, nhưng giờ chưa phải lúc, chờ Anh, anh sẽ thực hiện lời hứa cùng em- đâu ai biết được trên căn phòng đó, ánh mắt của anh ta vẫn đang hướng về phía nó vừa đi...
- Hắc Công Tử đi thôi- một cô gái đồng danh đi lại phía người đó, vuốt đôi tay anh rồi nũng nịu...

- 
- Ân Ân đi học thôi- nhỏ ngồi dưới nhà, nhẩn nhá nhìn đồng hồ, đã 8g rồi đâu còn sớm
  - rồi rồi- nó đi xuống, xách theo chiếc cặp chạy ào lại phía nhỏ
  - hai đứa đi mau không lại trễ- mẹ nó mỉm cười
  - thưa mẹ con đi học- nó cười rồi kéo tay nhỏ chạy đi ngay

Chẳng bao lâu sau cả hai đã đến cổng trường...

- làm bài tập hết chưa hả- nhỏ quay qua
- cậu biết mà, hôm qua chẳng phải chúng ta về trễ s...
- lại biện hộ- nhỏ cắt ngang lời nó
- hì, vào lớp tớ làm ngay- nó
- cô ngốc- hấn đi phía sau nhếch mép
- gì- nó đơ mặt- tên biến thái chết tiệt
- cô ngốc
- tên biến thái
- ngốc
- biến thái

Cả hai người này một lời người kia một lời, chẳng ai chịu nhường ai

- nói cho anh biết, còn kêu tôi là ngốc, tôi sẽ gọi lại là biến thái
- ngốc
- cái tên này, phiền quá
- ngốc- hấn cười nhếch mép
- biến thái- nó nói rồi kéo nhỏ đi vào lớp
- hì- nhỏ cười nhẹ
- cười gì chứ

- thì hai người, đẹp đôi quá- nhỏ nhìn nó

Nó hơi khựng nhìn qua nhỏ, ánh mắt dường như có chút u buồn

Hiểu chuyện nhỏ lây lây tay

- xin lỗi không cố ý- hấn rút tay lại đi xuống bàn dưới ngồi

Nó thì ngồi im, ko nói cũng chẳng nhúc nhích gì

- ân, có người cần gặp cậu kia- một bạn nữ đi lại bàn nó
- hả, ai?- nó

- hình như là chị Nhi lớp trên- cô bạn cười

- ừm, cảm ơn- nó nói rồi đứng dậy, đi ra cửa

Một cô gái đã đứng đó sẵn, đúng là đfan chị lớp trên

- cô bé, đi nói chuyện chút nhé- chị ta cười nửa miệng

- dạ được- nó cũng cười rất vui vẻ, đi theo chị ta xuống đến vườn phía sau trường

- ừm, em và Huy nó có quen hệ gì- Nhi

- là bạn

- bạn sao??- cười

- phải

- vậy tại sao bé cứ bám theo Huy vậy, có biết là chị là ai của Huy ko

- dạ không

- là bạn gái- chị ta nhấn mạnh

- vậy chị nói em có chuyện gì

- chỉ là muốn bé đừng bám theo Huy nữa, nếu không...

Nói đến đây, Nhi giơ tay ra hiệu gì đó, từ phía sau bước ra vài tên con trai

- họ sẽ dậy dỗ chừng- Nhi cười nửa miệng

Đúng là, bồ thì nhìn y như nhau, khó ưa!!!

Chị ta nói nhỏ gì đó với một tên rồi quay ra nhìn nó cười cười rồi bước đi, thấy như không còn gì nó cũng toan quay lưng đi

- bé gái, tụi anh dậy dỗ em chút- một tên nắm lấy tay phải của nó

- xin lỗi, buông tôi ra- nó

- gì cơ, bé nói gì

- đừng có ở đó gọi tôi bé này bé nọ, buông tôi ra- nó cố giật mạnh

- thôi nào, ở đây chơi một chút- tên đó kéo mạnh tay nó làm nó ngã nhào về phía người tên đó

- buông ra, cứu với, buô...- nó bị bịt miệng lại, tên nó khẽ vuốt nhẹ trên cánh tay nó

- da mịn quá nhỉ- tên đó cười, đồng bọn đằng sau cũng hòa nhau chạy lại xem

- hừm hừm...- có tiếng ho khan phái sau đám tụi đó

- đi đi, đừng có làm phiền bọn này, mún c...

- sao lại dám động vào người của tao- hấn hơi khó chịu, đi lại, môi khẽ tạo thành đường cong dài

- mày muốn gì

- mày hỏi ai vậy, không biết mình đang đụng đến ai sao- hấn đi lại đâm mạnh vào mặt tên đó, kéo nó ra, mắt đà tên đó té nhào xuống đất

- là lâm thiếu, đừng đụng đến- một tên khác chạy lại nói với tên vừa rồi

- được thôi, ko phải tao sợ mày đâu, đợi đó- tên đó đứng dậy, chỉ tay vào hấn rồi chạy đi

- cô có sao không- hấn nhìn nó

- ko cần anh quản- nó né người ngồi dậy

- cô gốc vẫn là gốc, sao lại ra vậy- hấn



- là bạn gái anh đấy, đã có bạn gái lại còn cứ đi theo tôi, thật đúng là biến thái lằng nhằng- nó nhăn mặt, quay đi
  - ko cảm ơn sao...
  - tôi đâu nhờ anh- nó
  - à... Sau này cô sẽ hối hận không kịp đấy- hấn nhếch mép
  - lúc đó, tôi sẽ tự lo- nó đi thật nhanh, thật lẹ
  - được thôi, xem ai sẽ thắng đây- hấn bỏ tay vào túi, nhẹ xoay người bỏ đi
- 

## 7. Chap6

- điều kiện
- lại đi lâu quá trời- nhỏ nhìn ra cửa sổ
- ....
- sao vậy
- thật ra thì cái tên biến thái đó có bao nhiêu bạn gái vậy- nó giơ tay ra đếm
- ....-
- bỏ đi, có liên quan gì tới mình chứ- nó gục đầu xuống bàn
- vừa nhắc tôi sao, cô ngốc- hấn đi lại kéo ghế ngồi xuống
- anh thật ra thì muốn gì ở tôi chứ- nó ngồi nhích ra xa
- tôi nói rồi, hẹn hò đi- hấn chống tay lên mặt nhìn nó
- anh...- nó tức giận, mặt đỏ ửng
- sao- hấn

## 8. Chap7: Bạch Uyển

- Bạch Uyển -

“vậy được rồi, để tạ lỗi với cô xem như hôm nay tôi nấu đồ ăn vậy”

Vốn định đưa nó đến đây để coi nó nấu thế mà, không biết hấn có sai lầm không nhỉ?

Hấn thở dài rồi đi xuống bếp, mang tạp dề vào rồi bắt đầu trở tào, sau một hồi loay hoay trong bếp cuối cùng, mùi thức ăn cũng bắt đầu lan tỏa, nó cuốn từ từ theo gió đi đến cái mũi của nó

- mùi gì thơm quá ta- nó ngửi ngửi
- nè tôi làm đồ ăn xong rồi mau vào ăn đi- hấn đứng ở cửa sổ gọi vọng ra
- tên biến thái anh định lừa tôi sao, tôi vào rồi anh sẽ lại chọc ghẹo và đánh tôi

- được rồi, nếu cô ngốc nhà cô đã không muốn ăn, tôi sẽ vào ăn hết trước đây

Nói rồi hắn quay lại vào trong nhà ngồi xuống bàn, còn về phần nó, đói thật đấy nhưng mà cũng phải giữ gìn tự trọng chứ, không lẽ đang giận hắn mà lại chạy vào vì đồ ăn thì kì quá

hắn ngồi mãi ở bàn đợi thế mà vẫn chưa thấy nó vào, tự nhủ

” được thôi nhất quyết không vào chứ gì, cô ngốc cứng đầu, 5...4...3...2...”

hắn ngồi đếm ngược

- này, khoan ăn đã, anh là làm cho tôi mà- nó chảy bỏ vào, ngồi xuống bàn

- tôi cứ tưởng người giận ở ngoài luôn rồi chứ- miệng thì nói hắn hắn thì lại gấp đồ ăn, mặt lạnh như tiền

- hừ..- nó hừ nhẹ, rồi gấp đồ ăn vào chén

- mà nơi này là của riêng anh sao?

-ừ

-ba mẹ anh đâu

- cô nhiều truyện quá

- ở đây nên kêu thế nào đây nhỉ

-...

- tôi sẽ gọi là Bạch Uyển\*, bởi vì ở đây được chủ đạo bởi màu trắng

hắn nghe nó nói, hơi ngạc nhiên, đảo mắt nhìn qua nó

” sao cô ta biết nhỉ, quả thật ở đây được gọi là Bạch Uyển..”

Nghĩ tới nghĩ lui hắn cũng không thèm nhớ nữa, Bạch uyển là vì có lí do nên mới gọi như vậy, là vì có một điều mà hắn không muốn nhớ đến “Tiêu Liên”

---

sau khi ăn xong hắn lại đưa nó trở về, trên đường..

- nhà cô ở đâu?- hắn tay lái xe, mắt nhìn nó

- lo lái xe đi, đến black bar tôi sẽ tự về

- địa chỉ nhà- mặt lạnh

- tôi nói đến black bar

- tôi hỏi địa chỉ nhà, cô còn búống, tôi sẽ cho cô sống không bằng chết hay đi chơi với vài người bạn của tôi nhé\_ hắn nói rồi dừng xe lại

nó bắt đầu ngồi suy diễn đến mấy người bạn của hắn, họ sẽ.. với nó, sẽ... tùm lum tùm la nó...

lập tức nói địa chỉ cho hắn, mồ hôi toát ra, hắn quay qua nghe địa chỉ, sẵn tiện nhìn nó, mặt nó nhìn trông thật buồn cười, hắn cười thanh tiếng..

- cười gì chứ, tại sợ bạn anh thôi- nó quay đầu ra cửa sổ

- hừm.. cô cũng biết sợ cơ đấy- hắn ho khan lấy lại khuôn mặt lạnh

Về đến nhà....

nó bước ra khỏi xe, ráng nhìn vào xe

- mai mốt lại cho tôi đến đó nữa nhé, Bạch Uyển thiệt rất đẹp, trừ việc chơi với bạn của anh- nó cười tươi ời là tươi

- mai mốt cứ tự nhiên mà đến, không ai cấm đâu- hắn đưa cho nó một chiếc chìa khoá nhỏ

- cho tôi?- nó chỉ cái chìa rồi lại chỉ chính mình, cứ như là đôi tình nhân, người con trai cứ muốn người con gái đến nhà vậy...!

- ừ, cầm lấy sau này cứ việc mở cửa tự nhiên đi vào, tôi luôn ở nhà mà- hấn nói tỉnh bơ

- anh ở nhà? có mà trời sập, lần nào đến Bar cũng gặp anh ở đó, ở đó mà còn nói mình ở nhà đi- nó cãi bướng

- đó là lúc trước khi đưa chìa khoá nhà cho cô, giờ đưa rồi thì phải ở nhà để giữ đồ không cô lại mở cửa, dọn sạch đồ nhà tôi đi thì lúc đó tính sao đây- ráng đá đểu lại nó

- tôi có dọn thì đã không nói công khai cho anh biết rồi, cứ ở đó mà ảo tưởng căn nhà của anh bị dọn sạch sẽ đi- nó quay lưng

- ừ thì đến lúc đó, bắt lắm tôi cũng đến nhà cô để dọn đồ thôi- hấn nhún vai rồi cho chiếc xe thân yêu chạy đi

- cái tên biến thái này, anh được lắm, lại còn đá đểu tôi, tên đáng ghét- nó dậm chân, hùng hổ đi vào nhà  
Reng reng reng

-alo

-Diệp ân lúc này cậu đi đâu vậy

- tên biến thái chớ tở...- thấy hơi hực nó chuyển- cậu về chưa, hay còn ở bar

- ừm, thấy cậu lâu nên tở về nhà rồi, định gọi cho cậu biết

- ừm

- nếu ổn rồi thì thôi tở cúp máy đây

-ừm, bye

- bye

nói rồi nhỏ ngất máy, nó thở phào, đi lên thẳng trên lầu vào phòng rồi đóng sầm cửa lại, đầu nó lúc này chỉ có 5 từ duy nhất ” tên biến thái đáng ghét, tên biến thái đáng ghét, tên biến thái đáng ghét..”

---

6 giờ sáng hôm sau...

Reng reng

tiếng điện thoại vang lên làm nó đang ngủ thì cũng phải trở người, quờ quạng lấy cái điện thoại lên nghe máy

-alo

-cô ngốc dậy chưa

nghe giọng quen quen, nó mở to mắt ngồi dậy nhìn vào màn hình điện thoại

“số lạ”

rõ là số lạ cơ mà, ai vậy, chắc nó mơ ngủ, không thể là tên biến thái đó được, hấn thì làm sao mà biết được số của mình để gọi...

Suy đi nghĩ lại một lúc, nó cũng đưa cái điện thoại lên nói tiếp

- ai vậy

- cô ngốc không nhớ tôi sao- đầu dây bên kia vừa nói, môi lại nhếch lên đôi chút

- xin lỗi, anh lộn số rồi- nói rồi nó cúp máy thẳng, mệt nhọc nằm lên giường

Reng reng

Tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên liên hồi, không có dấu hiệu nào cho thấy nó sẽ ngắt...

---

## 9. Chap8: Thích

- Thích -

Reng reng

tiếng điện thoại vẫn reng liên tục, không có một dấu hiệu nào cho thấy sẽ ngắt...

nó bực dọc, ngồi dậy vươn tay lấy cái điện thoại đang để trên bàn

-alo

-cô làm gì lại cúp máy- giọng đầu dây bên kia khá giận dữ, quát

-tôi hỏi anh là ai lại ko trả lời, giờ lại còn quát tôi

-... Huy

-Huy là ai? - nó hỏi tỉnh bơ, phải rồi từ đầu nó còn chẳng thèm nhìn đến hấn, nói chỉ là cái tên, có nghe qua mọi người gọi đấy nhưng có bao giờ nó chịu nhớ đâu...

- cô khùng luôn rồi hử, đi ra mở cửa cho tôi

mở cửa? ý gì, hấn lại gọi nó mở cửa,...” bốp” nó tự lấy gối đập vào đầu, không lẽ hấn đang...

lập tức chạy ra đứng vén màn cửa sổ lên, hấn đang đứng bên dưới thật

tít tít

lần này hấn không gọi nữa mà lại nhắn tin

” mau mở cửa cho tôi ”

” sao tôi phải mở cho anh chứ, anh có bị chạm dây không vậy, biết mấy giờ không, đứng gọi điện nhắn tin nói tôi xuống mở cửa cho anh”

” có mở không”

” không mở, lỡ như anh lại cắt cổ tôi giống trong báo nói thì sao..”

” tôi hỏi lần nữa có mở không, nếu không tôi sẽ bấm chuông đấy”

” không mở” nó nhắn xong thì quăng cái điện thoại qua một bên,

3...2..1....

tینگ tینگ tینگ tینگ

tiếng chuông cửa?? hấn bấm chuông thật, bấm như muốn phá nhà nó vậy, bấm mãi bấm mãi

- đợi chút tôi ra ngay- là tiếng mẹ nó dưới nhà, thôi xong, không được để mẹ nó mở cửa

- mẹ để con mở cho- nó chạy ào xuống

- ơ hay, con bé này, hôm nay ăn phải gì mà dậy sớm vậy- mẹ nó ngạc nhiên khi thấy nó chạy xuống nhà

- để con mở, mẹ vào nhà ngủ tiếp đi- nó cười hề hề rồi chạy mở cửa chỉnh rồi đóng lại, ra mở cổng

- anh quá đáng...!!- nó gằn giọng

- tôi đã nhắn tin kêu mở cửa rồi mà- hấn ngang nhiên

- chạm dây lại còn biến thái, từ nay sẽ là biến thái bị chạm dây
- cô ngốc vừa nói gì
- biến thái chạm dây
- được thôi, chiều nay thì cô hãy xem hậu quả của câu nói này đi
- gì
- ...- hần không nói gì nữa quay lưng bỏ đi, sự thật thì lúc đó trong đầu hần đã nảy ra một ý nghĩ
- ” sao không cho cô ta ở cùng nhà làm oosin nhỉ?”

---

8g, nó đang trên đường chạy đến trường, nhớ lại lúc sáng ai kia đã phá giấc ngủ của nó mà chỉ muốn đánh vào mặt hần vài đấm

- Lập Hân- nó vẫy tay khi thấy nhỏ từ chiếc xe hơi bước xuống, phải rồi nhà nhỏ giàu có mà, lại còn có xe đưa rước riêng
- Diệp Ân?- nhỏ ngạc nhiên quay qua nhìn nó- hôm nay cậu ăn phải gì mà sao đi sớm vậy
- thiệt là, sáng giờ đã là hai lần nghe câu này rồi đấy
- ngốc, Chào Hân- hần đi ngang, vẫy tay chào nó với nhỏ
- hi Huy- nhỏ quay qua cười chào lại- mặt nhỏ hơi đỏ
- ể, câu lúc sáng dùng được nè, hôm nay hai người này ăn cái gì sao nói chuyện nghe thân mật vậy, thiệt ngứa tai quá
- hai người bị sao vậy- nó khó hiểu nhìn nhỏ
- hờ, không có gì đâu- nhỏ ngại ngần cúi đầu xuống
- ê... đừng nói nhỏ đang thích cái tên biến thái bị chạm dây đó nha..
- nói, hôm qua đã có chuyện gì đúng không- nó kéo nhỏ nhìn thẳng vào mặt nhỏ
- nhỏ hơi hoảng nên tuông ra một lèo
- hôm qua, Huy đến Black bar đưa tớ về, tự nhiên cái thấy thích thích Huy, Huy nhìn vậy chứ ga lăng lắm á, lại còn đẹp trai như vậy nữa, hình như tớ thích Huy rồi- nhỏ nói một lèo, rồi mặt ửng đỏ lên, bước lùi vài bước, né nó chạy thẳng vào trường
- gì cơ, nhỏ đang thích Huy sao? lại còn khen tên đó ga lăng? nghe sao mà thấy nó tức gì đâu là tức, phải ngăn chặn, đúng rồi, không được để nhỏ tiếp cận, dù chỉ một chút thôi, không được để nhỏ thích Huy, nó khó chịu đi thẳng vào trường (có chút dấu hiệu nhé? ^^)
- vừa vào đến lớp, đã thấy hần ngồi trên ghế ở cái chỗ cạnh bàn nó
- nhích qua- nó bực bội, đẩy mãi mà ghế hần cũng không nhúc nhích, con heo
- đi đường khác vào đi
- gì cơ? hần đùa nó chắc?, một đường duy nhất là đi từ bàn hần qua chỗ nó ngồi, làm gì còn đường thứ hai, chả lẽ nó lại leo cây trèo cửa sổ đi vào
- nhích qua coi- nó tức giận
- không nhích
- nhích
- khoong nhích

mới vào lớp, cả hai đã cãi nhau, à không phải là mới sáng sớm chứ nhỉ? hôm nào hai người này lại không cãi nhau, oan gia ngõ hẹp!!

nó thật sự đang rất tức nãy lại còn tức hơn

- nhích mau lên- nó hét hét mức có thể, có thể nói, giọng nó làm lung lún cái màn nhĩ của hắn còn được mà  
- được rồi, nhích thì nhích, làm gì mà ghê vậy- lấy hai tai bịt cái lỗ tai tội nghiệp của mình, hắn nhích ghế lên

ngồi vào bàn, nó thấy cái cặp rồi nằm thụp xuống bàn

“tức thật, sáng giờ toàn gặp gì đâu không, còn tên biến thái này nữa” nghĩ tới đây nó nhìn qua hắn, hắn cũng đang nằm xuống bàn, nhắm mắt về phía hướng nó” xì, nhắm mắt trong được hơn đấy” nó quay qua cửa sổ, nhìn ra bên ngoài

---

## 10. Chap9: Ngày Gặp Lại

- Ngày gặp lại -

Thà là anh đừng đến..

Nếu đã đến hãy mau về đi... Em đau lắm!!!

Giờ ra về...

- Ân- nhỏ quay qua nhìn nó ái ngại

- hả- nó ngạc nhiên, tay cất tập vào cặp, mắt hướng qua nhìn nhỏ

- ê ngốc, ra đây nói chuyện với tôi chút- hắn kéo tay nó ra ngoài hành lang không cần câu trả lời của nó

- gì nữa đây, anh cứ thích lợi dụng nắm tay người khác nhĩ- nó khó chịu

- bạn cô thích tôi phải ko- hắn nói thẳng, nhếch mép

- gì, ảo tưởng vừa thôi- nó khó chịu giật phắt tay ra

- hừm...- hắn khoanh tay tỏ vẻ ngăm ngăm

-...

- Vậy thì tôi sẽ của bạn cô sau đó sẽ đá văng đi phũ phàng..- hắn cười thâm nhìn nó

Nó mắt chữ A mồm chữ O, gì cơ, câu này nghe ngứa tai quá, của ư???

nếu vậy thì chẳng phải Lập Hân nói nhỏ đang thích tên này sao? không được, không thể được, nó quay qua thì thấy hắn đã đi mất, tên này thật hết sức chịu đựng, khó chịu, khó chịu quá đi...

-Ân Ân- giọng nói quen thuộc kia lên vào tai nó, gương mặt đang tức giận của nó dần ngược lên nhìn, nó..

- anh để...n..... đây làm gì- nó ngạc nhiên, đôi chân như muốn chạy đi, lui lại vài bước, là anh, Dương Hạo, phải rồi nó đang rất muốn gặp anh mà, giờ thì người nó mong muốn gặp đang đứng trước mặt nó còn gì, nhưng sao chân nó cứ muốn chạy đi, chạy thật nhanh...

- em không nhận ra anh sao?- anh cười, nụ cười toả nắng ngày nào :))

ơ? nếu không nhận ra thì nó hỏi làm gì?

- anh đến đây làm gì, em đang bận- nó lấy lại vẻ bình tĩnh, lơ như không có chuyện gì

- đi với anh chút được không

- đi.. đi đâu- nó khó hiểu, mặc dù vậy, lòng nó đang rất vui vì được gặp lại anh

- biển- nói ngắn gọn, anh kéo tay nó đi ra chiếc xe đang đậu trước cổng, chi.. chiếc xe ngày xưa đây mà nó như muốn bật khóc, nó đã cố quên anh trong hai năm qua rồi mà, sao giờ anh lại còn đến đây rồi lại mang bao nhiêu là quá khứ của nó trở về đây, nếu vậy anh có phải là đã quá ác rồi sao

thật sự nó không muốn bước lên chiếc xe, lẽ như lên đó, rồi lại có chuyện như hai năm trước chẳng phải nó sẽ lại không gặp anh nữa sao...

từ miệng nó lẩm bẩm” đừng bước lên xe, đừng bước lên xe..” nhưng khi truyền đến não, chân nó lại bước lên xe, thậm chí rửa não phản chủ, nó thắt dây an toàn, không nói gì quay ra nhìn phía cửa sổ

- Ân Ân ngốc, dạo này em khỏe không- vừa cho chiếc xe chạy đi, anh đưa ánh mắt trêu mến nhìn nó vừa nhìn thấy, nó đã muốn quay qua ôm chặt lấy người đang ngồi cạnh mình nhưng sao cơ thể lại đơ cứng, không cử động, không.. đúng, nó đang cảm thấy trống rỗng, có thứ gì đó làm nó và anh không như xưa được, nó đang rất thất vọng, nhưng nếu anh đã ở đây nó sẽ cố níu lại những ngày đã mất trong 2 năm kia, tạo lại những kỉ niệm cùng anh..

- em khỏe- gạt bỏ những suy nghĩ kia đi, nó nhẹ mỉm cười trả lời

- hừm.. xin lỗi, thời gian qua đã làm em buồn, anh vừa về nước

- về nước? Không phải nhà anh đã nói là..

- đừng nhắc nữa- Hạo cắt ngang lời nó nói- anh xin lỗi vì nếu có làm em lo buồn trong hai năm kia, bây giờ anh muốn chuộc lỗi, sẽ tạo lại những kỉ niệm cùng em

-ừm- thôi được, nếu anh đã quyết nó cũng không muốn nhắc, nhẹ đặt tay lên tay anh, nó đang cảm thấy hạnh phúc mà, hạnh phúc mà..

hức..

vài giọt nước mắt, lăn dài trên gương mặt của nó, nó khóc, sao lại không kìm được, nước mắt vẫn rơi như vậy chứ?

- Ân Ngốc, cho em biết một điều- thấy nó khóc, anh quay qua, nhẹ lấy tay lau đi nước mắt nó

- sao?- nó ngược mặt lên, khuôn mặt vẫn ướt nước mắt, tỏ vẻ ngạc nhiên

- cảm ơn em đã nhận ra anh, đã không quên anh, đó là anh- anh đang nói gì, nó chẳng hiểu gì cả, gì mà nhận ra với không nhận, rồi gì là quên

- ý anh là..?

- không có gì, bỏ đi..- cười nhẹ rồi quay qua tiếp tục lái chiếc xe...

người ở black bar là anh... hắc công tử là anh... và người luôn dõi theo em cũng là anh....

chỉ sau đó hai người đã đến biển, nơi mà nó rất thích, nó từng nói sau này sẽ tổ chức đám cưới ở những bãi biển như thế này, thật đẹp và lãng mạn biết bao...

thời gian cũng vội vàng trôi đi, sau khi chơi ở biển, cả hai cùng đến một nhà hàng gần đó ăn tạm rồi lại lên xe trở về nhà nó

- hôm khác anh sẽ đến đón em đi chơi

- Hạo có thật là anh không

- nói nói gì vậy, nếu không phải thì bây giờ em đang ở cùng ai đấy

-xin lỗi, em bắt lịch sự quá

-hừm- anh cười nhẹ- vào nhà nghỉ sớm đi mai lại đi học

- vâng, anh ngủ ngon nhé  
- ừm, bye em  
-khoang đã, an... anh vẫn ở đó chứ  
- ừm vẫn ở đó  
-vậy bye anh- nó nói rồi quay đi thẳng vào nhà, nếu ở lại thêm chỉ sợ là nó sẽ kéo anh vào nhà nó ngủ mất...  
vừa mở cửa tiếng điện thoại lại vang lên  
reng reng  
-alo- nó nghe máy  
- suy nghĩ chưa cô ngốc  
-nghĩ gì- nó ngạc nhiên, lấy điện thoại xuống nhìn số, có một sự thật không thể chối cãi đó chính là nó đã thuộc luôn số của tên biến thái kia  
- thì của bạn cô, tôi của thật đó- bỗng nó thấy ừ ở tai, của bạn cô???  
- im ngay đi- nó hét lên rồi ngắt máy

---

## 11. Chap10: Người Bạn Mới Đến

- Người bạn mới đến -  
Thật sự những lời hắt nói làm nó cảm thấy rất khó chịu, có lẽ là vì liên quan đến đứa bạn thân của nó, sao hắt lại dám của bạn nó, người của bạn nó nhất định không được là hắt

---

ngày hôm sau tại lớp...  
vẫn như mọi ngày vào lớp vẫn là màn cãi vã đặc sắc của nó và hắt  
- anh nhích qua  
- tôi không thích  
-anh thích lưng mình nhĩ  
- cứ la hét thoải mái, sau đó sẽ có người đưa cô vào bệnh viện  
- anh...- nó thật sự rất tức, tức điên lên được  
- hay tôi có ý này, cô leo cây trèo vào đây đi  
- gì  
nhìn điệu bộ chỉ chỉ của hắt nó chỉ muốn  
bốp!!  
nó giơ nắm đấm đánh thật mạnh nhưng bị hắt chụp lại  
-đánh người nhé! cô dữ thật đấy  
tay nó đang bị hắt giữ lại, hắt càng thêm hứng  
- đánh nữa không



lần này không đánh, nó quyết định lấy chân đá, vừa đập lên cũng bị tay kia của hắn chụp lại

- hừm.. cô ngốc tệ quá đấy- hắn lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng

xung quanh thì cả lớp đã bắt đầu xì xầm, nào là sao dám đánh anh đẹp trai rồi trông nó xấu kinh khủng bla bla bla...

nhìn mặt hắn, nó càng tức hơn

- buông- nó

- không đánh nữa hả- mặt hắn lạnh băng nhưng trong câu nói lại mang ý cười

nhìn qua hắn, nó đã chắc một điều, hắn đã hết tay, nó thì vẫn còn một tay, đưa tay....

chát!!.....

ồ... cái lớp nó nhốn nháo

" má ơi, thần linh ơi, ông trời ơi..." nó nghĩ thầm trong bụng, lần này thì...

tay nó đã bị hắn đỡ được và vặn khoá, chân cũng bị hắn giữ, cái tướng của nó bây giờ trông kì cục vô cùng..

- còn một chân kia, không đá luôn đi- hắn nhếch mép nhìn nó thách thức

nó hậm hực, tức chết được, tên này ăn gì , mà võ công siêu phàm thế..., hắn thả tay chân nó xuống, lập tức nắm cơ hội nó đánh hắn một phát

- em kia- cô giáo đã vào lớp từ lúc nào

vậy là toi, hèn gì, làm gì có chuyện hắn lại thả một cách dễ dàng như vậy, quay qua nhìn hắn, hắn cười cười thoả mãn, tên đáng ghét!!

- sao lại đánh bạn, bản thân em là nữ, đánh bạn nam không thấy mình kì cục sao- đến cô mà cũng còn bênh hắn thì nó bó tay, lặng lẽ đi vào bàn ngồi xuống, không quên liếc hắn, tên trời đánh!!

- được rồi, hôm nay cô sẽ giới thiệu với các em người bạn mới- cô giáo nói rồi giơ tay ra hiệu cho người kia bước vào,là nam...

- xin chào mình là Nam Thành- người đầu tiên giới thiệu, nở một nụ cười làm đám con gái trong lớp hú hét, hắn như tảng băng di động, không cảm xúc, ngồi im re

- này- nó khề khều nhẹ hắn

- ...

- =='- nó

- hi, lâu không gặp- Thành đi xuống chỗ hắn với nó, ra phía sau ngồi cùng lập hân

-...- hắn

- mày vẫn không nhớ bạn bè gì cả- Thành đánh nhẹ vào vai hắn rồi ngồi xuống

-...- tên này đẹp trai thật, mái tóc nâu, đôi mắt tử tình, đẹp nói chung là đẹp...!!! Nó nghĩ :))

- mày về sớm vậy- hắn

- hơn dự tính hả, cô bạn này là ai đây, người kế tiếp sao?- thành cười cười vỗ vai hắn

Người kế tiếp..??

-mày thôi đi- hắn vẫn lạnh như băng

- được rồi, hôm nay tôi sẽ thông báo cho các em một chuyện

- chuyện gì vậy cô- cả lớp bắt đầu xôn xao

- cuối tuần này, trường ta sẽ tổ chức tiệc khiêu vũ-

- woww..- hú hét

- các em hãy tự chọn bạn nhảy cho mình trong tiệc nhé, và theo đúng như mọi năm, bạn đầm dạ hội và mặt nạ nhé

-...- nó đơ, chùi là đang nghĩ đến tương lai, lúc khiêu vũ đó ai sẽ là bạn nhảy của nó, chắc chắn đó sẽ là...!!!

Reng reng

- thôi được rồi, còn hai ngày nữa, mau chóng tìm bạn nhảy cho mình nhé- cô nói rồi đi ra ngoài

- này- Thành khều nhẹ nó

- hử- quay lại

- làm bạn nhảy của tôi nhé- cậu cười nhẹ nhìn nó

Rầm

- Huy- nó ngạc nhiên, hấn đập mạnh tay xuống bàn, cái gì mà bạn nhảy của cậu ta...

-...- hấn còn đơ hơn, lần đầu nó gọi tên hấn, lại còn nhớ tên hấn, chắc hôm nay tận thế rồi :))

- tao đùa đấy- vỗ nhẹ vai hấn, Lập Hân đi ăn không- quay qua nhìn nhỏ

- ừm

- ủa... Hai người quen nhau hả- nó

- ừ- nhỏ cười tươi- Nam Thành là bạn lúc nhỏ, sau đó cậu ấy đi du học nè- nhỏ kéo kéo tay cậu

- . ... ....- bạn lúc nhỏ? Chẳng phải nó cũng chơi cùng nhỏ từ bé sao...??

- đi ăn không, lần này tôi bao- hấn cuối cùng cũng lên tiếng

- đi- nghe tới đồ ăn mắt nó sáng rực, lanh chanh chạy tới

- hừ..- hấn hừ nhẹ, quay đi trước, bọn nó thì hí hửng đi phía sau, chuyện của Thành hả, bạn từ nhỏ sao, ăn xong rồi tính tiếp vậy...!!!

—

Can teen trường

- nè mua cơm này ăn đi, ngon lắm- nhỏ hí hửng chỉ tay vào hộp cơm rong biển với trứng và xúc xích

- umm..- nó có vẻ dè dặt lại

- lấy con hai hộp cơm này- nhỏ la lên, rồi lấy hai hộp đi tính tiền kéo nó lại bàn chỗ hấn với Thành đang ngồi

- ăn đi- nhỏ dí vào

Nó cũng miễn cưỡng vậy, ăn ngon lành...

Ừm...

Nó bỗng cảm thấy khó chịu quá, cả người, mặt tay chân, đều đỏ lên, khó chịu vô cùng

- Ân, cô sao vậy- hấn quay qua, thấy nó vậy nên hơi nheo mắt

- Ân Ân cậu sao vậy....- nhỏ lưỡng lự hồi lâu- chết rồi- nhỏ như muốn hét lên, chạy lại kéo tay hấn với Thành

- mau đưa Ân vào phòng y tế đi nhanh lên- thấy nhỏ cũng hốt hoảng vậy, bất giác không yên tâm, hấn lập tức đứng dậy đỡ nó lên tay( gọi là ẵm thì đúng hơn chứ hả :))

- Anh Huy- từ đâu một người chạy đến

~

[Su]Ềi >.< thks="” mọi="” người="” đã="” ửng="” hộ,="” hiện="” su="” cần="” ý="” á="” :))="”  
mọi="” người="” góp="” ý="” giùm="” su="” nhá="” \*=“” chớp="”>

Mong mọi người đừng bơ truyện nha thks all nhìu lun nà :\* vote vote đêi vì nó free mà :))

## 12. Chap11: Giận

- Giận -

- Anh huy- một bạn girl chạy đến, trông mặt khá hoảng, giữ lấy một tay hấn

- cô làm gì vậy- hấn nhìu mảy, tỏ vẻ khó chịu

- Hàm... Tiêu Hàm đòi tự vẫn- nhỏ nói

- gì...- hấn ngạc nhiên, mắt mở to, sao đột nhiên lại đòi tự vẫn, lại còn là trong lúc này nữa, ...

- nếu vậy thì sao, đầu liên quan...- thành khó chịu- con bé Hàm Hàm này

- Cậu quen Hàm sao- nhỏ quay qua nhìn Thành

-Ừ

- con bé đang ở đâu- hấn

-ở nhà kho sau sân

-tôi biết rồi một chút nữa sẽ đến ngay- hấn vẫn mặt lạnh xua tay, bạn girl thấy vậy cũng quay người chạy đi

---

- lát nữa anh ấy bảo sẽ tới...

- ừm, làm tốt lắm...

-đóng cho tốt vào, lần này là lần cuối tôi giúp cô, không muốn đụng chạm gì đến tên công tử đó đâu-  
tiếng của hai người đang nói chuyện với nhau phía sau một nhà kho cũ sau sân trường

Cộp cộp

- tiếng chân- cô bạn girl vừa rồi lên tiếng nhưng với âm thanh khá nhỏ

- có lẽ là Anh Huy đến - một cô gái khác

- có ai ở đây không?

- anh Huy- Tiêu Hàm bay ra ôm chầm lấy người vừa đi vào

- ...

- em biết là anh sẽ đến mà, anh Huy e thích anh, em rất thích anh, đừng ở bên chị ta nữa quen em nhé

- hừ... Huy nó không đến đâu- Người vừa đi vào lên tiếng

- anh....!!!- nhỏ khó hiểu đẩy người mình đang ôm ra - anh Thành, anh về từ...- nhỏ mở tròn mắt

- mới chiều hôm qua, em vẫn rất thích nói dối phải không- thành cau mày khó chịu nhìn nhỏ

- em...- hàm cúi đầu xuống đất, ra vẻ dằn vặt ...

- em nên từ bỏ đi, anh đây là lần cuối nói với em về chuyện này- Cậu nói rồi quay lưng đi ra ngoài

- ...- nhỏ hơi hụt hẫng, tại sao hân không đến, cho nhỏ một vỏ đau như này, lại còn trước mặt người khác, phải rồi nó phải trả thù, hận này phải trả...!!!

---

- cô ấy sao vậy, đang ăn bình thường sao lại ra thế này- hân ở phòng y tế, đặt nó nằm xuống giường quay qua hỏi

- hừm... ân bị dị ứng với rong biển ấy mà, quên mất tiêu- nhỏ làm vẻ mặt vô ( số) tội nhìn nó nằm trên giường

Dị ứng rong biển sao..?? Hừ hừ cũng khá giống đó chứ, một điều chưa nhìn thấy cách cô ấy ngủ ....!!!

- nè, mày đang nghĩ gì vậy- cậu đi lại đập mạnh vào vai hân, làm hân trở về với hiện tại :))

- gì- khuôn mặt huyền thoại ” lạnh như tiền” ngược lên nhìn Thành

- ừm- nó trở người

- có sao không đã đỡ chưa- hân lật đật đi đến bên giường

-...- mắt nó vẫn nhắm không có dấu hiệu nào cho thấy sẽ mở, hân hơi đơ vì vừa bị hố :)), mặt nó chợt biến sắc, trắng bệch, mồ hôi tức túa ra

- đừng, con không đi..... Không..... Đừng mà...- miệng nó lẩm bẩm

- Ân, cô sao vậy- hân lấy nó

- Không mà- nó bật dậy ôm chầm lấy hân, nước mắt giàn dụa, mồ hôi đầy người, hân ngạc nhiên nhìn xung quanh....

Hên thật, hai đứa kia biến đâu mất chỉ còn hân với nó, nhẹ gỡ tay nó ra..... 1...2...3... Nó ôm chặt như sợ làm mất thứ gì đó, khuôn mặt lộ rõ vẻ sợ hãi

- tôi...- lúc này nó mới dần ý thức lại được, lập tức buông hân ra

- cô vừa rồi...- chợt ngừng lại có gì đó chặn miệng hân

- ừm.... Đừng quan tâm- nó lấy tay xuống, nhẹ xoay người xuống giường

- ừ- lấy lại vẻ mặt của ngày nào, hân đứng dậy- về lớp thôi- đưa tay ra ý muốn đỡ nó ngồi dậy

- hôm nay anh không uống thuốc hử- nó nhìn hân ngạc nhiên, mọi ngày nếu như vậy thì hân đảm bảo sẽ cúp học sao hôm nay lại muốn đến lớp

- cô không móc tôi thì không chịu nổi hả cô ngốc- hân xoay người lại nhìn nó

- cái gì, tên biến thái này, tôi chỉ hỏi là anh có uống hay chưa thôi mà- nó đứng dậy đi lại đứng trước mặt hân à không trước ngực hân( lùn nó vậy :))

- ...- mắt hân đanh lại như muốn ăn tươi nuốt sống nó- cô ngốc- quay xoay người đi thẳng ra ngoài, có biết vừa rồi là ai đã lo cho cô không? Thấy cô như vậy biết người ta không yên lòng không? Lại còn nói biến thái này nọ biết người ta ghét cái chữ ấy lắm không? Đúng là cô ngốc!!!

- kya... Đừng có mà nói chuyện với tôi nữa nghe chưa tên biến thái kia, tôi giận tôi giận anh đấy, tên kia nghe rõ chưa...@đ&@@đ@\$€\*U#- nó bực dọc, dậm chân xuống đất rầm rầm

### 13. Chap 12: Bỏ Đi

Chap12: bỏ đi

Cạch

Hắn kéo ghế ngồi xuống bàn, phía sau là Thành với Nhỏ thì đang ngồi nói chuyện rôm rả

Cạch

Nó cũng đi lại ghế, ngồi xuống, mặt nó giờ đã trở lại bình thường

- đỡ hơn chưa- Lập Hân chồm người lên hỏi nó
- ừm.. Đỡ rồi- nó vui vẻ quay xuống nói
- vậy tốt rồi đỡ có ai lo nữa- cậu phải tay, nhìn hắn rồi nhìn nó
- ai??- nó ngạc nhiên
- à không có gì- nhỏ bịt miệng thành lại- mà lát về đi ăn kem nữa không- nhỉ cười hì hì nhìn nó
- ây da, sao mà tự nhiên hết tiền dồ- nó tỏ vẻ ngây thơ
- tui bao- thành lên tiếng- mày đi khôg- đập nhẹ vai hắn
- không bận rồi- quay mặt đi
- không đi thì tui này đi, ko cần- nó cũng quay mặt đi
- hai đứa này, bị sao vậy hả- thành khó hiểu quơ quơ tay trước mặt nó với hắn
- dừng- cả hai đồng thanh, quay qua lườm nhau rồi quay mặt đi

---

Giờ ra về

- kya... Mai là tiệc khiêu vũ đó- nhỏ nhảy tưng tưng
  - biết rồi biết rồi, làm gì vui giữ vậy bà- thành
  - nè hai người kia- nó
  - hả- đồng thanh
  - dạo này thân lắm nhen, có gì rồi đúng không
  - làm gì có
  - ừm làm gì có chuyện gì, tui tui
  - lại còn tui tui nữa hả, khai mau- nó rượt hai đứa kia chạy vòng vòng sân trường
- Hắn thì vẫn là đứng đó, hai tay bỏ túi quần, gương mặt lạnh như tiền, nhìn về phía đám loi nhoi đang chạy vòng vòng kia
- được rồi- nhỏ đứng lại, giơ tay lên- mệt quá tớ khai
  - khai nhanh- nó mừng rỡ chạy lại vờ hăm dọa nhỏ
  - ừ thì quen nhau- thành đi từ phía sau đi lên nói hơi vấp
  - hỏ... Lệ vậy á - nó mở to đôi mắt nhìn hai con người kia đứng thẹn thùng a...
  - có đi ăn không- hắn đi lại phá vỡ bầu không khí kia
  - có người vừa bảo không ăn- nó kéo tay hai đứa kia đi thẳng một mạch
  - đổi ý- hắn lườm nó rồi đi phía trước

Sau một hồi lết bộ cả đám cũng tới xử đẹp cái tiệm bán kem nhất là nó, người mà ăn như heo, sở dĩ nó ăn vậy là vì nó có trả tiền đâu mà là ai kia và Thành tính tiền mà :))

Tít tít

- alo- hần đứng dậy đi ra ngoài
- hừm sao ăn ngon lại bỏ đi vậy- nó ngậm một họng kem nghĩ thầm
- tôi đi trước- hần trở lại bàn nhìn nó, vỗ vai Thành rồi biến đi mất tiêu, để nó ở lại bơ vơ một mình à không ba mình với ánh mắt khó hiểu
- ...- Thành đơ mặt... Sắc mặt dần biến hoá
- sao vậy- nhĩ quay qua lắc lắc người cậu
- có chuyện gì hả, Huy bỏ đi đâu hả- nó nhìn qua thành
- ...- mặt đơ như cây cơ
- sao vậy nói đi chứ, có chuyện gì hả- nhỏ với nó lo lắng nhìn thành nghĩ đến chuyện Huy gặp chuyện
- không có gì... Tiền bà ăn tui trả một mình hả- Cậu nhìn quanh quanh
- trời- nhỏ với nó muốn té, mà cũng sợ thật cái đồng lý nó với nhỏ ăn xong mà Thành trả tiền thì có mà hết sạch tiền trong túi :))

---

- Huy có sao không ta, sao tự nhiên bỏ đi dạo trời... Hừm có sao không đây... Mà mình đang nghĩ gì vậy nè trời... Sao lại lo cho tên đó trời..- nó vừa đi về vờ nghĩ ngợi

Tít tít

- alo- nó nghe máy
- ưm à... Ồ...- người bên đầu dây kia
- Nó lấy điện thoại xuống nhìn vào màn hình là nhỏ
- Lập Hân... Có chuyện gì hả- nó
- à... Mai là tiệc khiêu vũ, đi mua đồ không, ở \*\*\* nha tao chờ - nhỏ ngập ngừng
- ừm- nó cúp máy, cất vào túi quay đi
- Ân- giọng nói nghe quen quen
- ...?- nó khựng lại
- mai ở trường em có tiệc sao, anh đến với nhé- anh từ phía sau đi đến sau lưng nó
- Nó cúi đầu xuống nhìn mũi giày, ánh mắt thoáng buồn
- Anh....

---

## 14. Chap 13: Tiệc Khiêu Vũ

- Tiệc Khiêu Vũ -

Nó cúi đầu xuống nhìn mũi giày, ánh mắt thoáng chút buồn, nhẹ mỉm cười

- Anh có thể đến nếu rảnh mà- nó quay lại nhìn anh

Dương Hạo thoáng vui mừng, đi nhẹ lại ôm chầm lấy nó làm nó có hơi giật mình, nhẹ khéo lách người ra

- giờ em bận đi mua đồ rồi, anh về đi mai rảnh có thể đến- nó nói rồi chạy đi

- ừm- anh nhếch môi nhìn theo bóng lưng nó

—

Ngày hôm sau...

- chiều nay là tiệc đó- nhỏ hào hứng

-ừm- nó gật đầu nhẹ

” chiều nay tên biến thái đó có đến không?? Hắn còn giận mình không??? Nếu đến hắn sẽ bận gì nhỉ??..” Và vô vàn câu hỏi đang bay vòng vòng trong đầu nó về hắn...

- các em- bà cô GVCN bước vào

- chúng em chào cô- lớp

- ừm... Chiều nay như các em đã biết sẽ là buổi tiệc khiêu vũ trường ta tổ chức- cô ho khan - và các em đã chọn bạn nhảy cho mình cả chưa..-

- dạ rồi

- a anh Khiêm lớp trên là bạn nhảy của mình đó

- bạn này là bạn nhảy của mình

- Bạn nhảy của mày là ai vậy

Lớp ồn ào ~

- thôi đủ rồi- đập mạnh tay xuống bàn, bà cô nhìn quanh lớp

- chiều nay, hai bạn nữ được cử làm tiết mục đã chuẩn bị hết chưa-

- thưa cô bạn Thư bệnh nên nghỉ rồi- một bạn phía dưới lớp lên tiếng

- ừ vậy có ai muốn thay thế bạn không- nhìn quanh

- ...

- Ân... Diệp Ân - bà cô nháy thẳng mặt nó

Nó như từ trên mặt trăng rớt xuống, bất đứng dậy- dạ??

- nãy giờ có nghe tôi nói gì không

- em....

- lo nghĩ gì vậy hả, chiều nay e sẽ thay thế Thư-

- Dạ??- thay thế việc gì cơ, soa phải là nó thay thế...

Nó đoé mặt đứng hình, nhìn qua nhìn lại nhìn qua hắn nhìn xuống nhỏ, cầu cứu nhưng cả hai đều quay mặt đi với nó hắn thì nhìn ra cửa sổ nhỏ thì ngồi yên thuyên với Thành...

—

Chiều

- cố lên không sao đâu- nhỏ trấn an nó

- sao... S... Bộ.. Bộ bà ta không..g biết tao sợ... Đứm..g trước đám đông h.. Hả trời..- giọng nó rung rung

- tự tin lên- nhỏ

- ờ... À... Ừm...- có thể cảm nhận được cơ mặt nó còn đang giật giật  
 - còn hai tiếng nữa bắt đầu đó- Thành  
 - sao..s lạ vậy??- nó muốn hét lên, vậy là nó sắp phải lên sân khấu rồi sao??? Ông trời ơi.. Ngó xuống nhìn con bé đang khổ sở với chứng bệnh sợ đám đông này đi...  
 - Huy đâu?- nhỏ  
 - về rồi- Thành  
 - vậy mọi người cũng về chuẩn bị đi, chiều phải thiệt đejp nha- nhỏ cười  
 Giờ này còn nghĩ đến việc đó được sao... Chỉ cần nhớ đến chuyện lên sân khấu là nó muốn chết rồi ...

~

- và sau đây chúng ta sẽ bắt đầu tiệc Khiêu Vũ của trường \*\* - tiếng một cô giáo- tiết mục đầu tiên là của lớp 11a1  
 - \* tiếng la hét phía dưới\*  
 - xin chào mình là Linh An lớp 11a1 sau đây xin phép trình diễn bài “Mình Yêu Nhau Nhé” :))  
 - \* tiếng la hét phía dưới\*  
 - hình như anh ...-  
 - wow- nó đứng sau cánh gà- không dợ gì hết rất tự tin- mặt kinh ngạc  
 - thấy con nhà người ta chưa, mày cổ lên cổ lên- nhỏ  
 - à... Ừm...- nó vẫn còn run  
 - em Diệp Ân- một cô giáo  
 - dạ  
 - sau tiết mục này sẽ tới em- cô nói rồi quay đi qua những bạn nữ khác  
 - sau đó là tới...i tao k... Kia- nó chỉ chỉ  
 - và sau đây là tiết mục của lớp 11a2  
 - moahhhh tớiiiii tao kìaaaaaa- nó  
 - cổ lên- nhỏ đẩy nhẹ nó ra sân khấu, hôm nay nó đông kinh dị, mọi ánh mắt phía dưới đang chăm chú nhìn nó  
 Nó thật sự run rồi, nhìn lướt sơ qua vài khán giả phía dưới đập vào mặt nó chính xác là cái mặt của hấn, hôm nay hấn bận chiếc áo sơ mi trắng, quần đen trông như bận vest đứng đắn hơn  
 - cổ lên- biết nó đang nhìn mình, hấn nhếch môi nói nhỏ- tự tin lên, đừng sợ  
 Nó hơi khó hiểu nhưng cũng ráng lấy tin thần  
 - xin...nn chào mọiiii người- nó thở dài- mình là Diệp Ân lớp 11a2  
 Tiếng nhạc bắt đầu nổi lên  
 Có những đêm em chẳng thể ngủ yên được giấc  
 Và có những đêm em nằm mơ  
 Giật mình thức giấc khi đồng hồ điểm 2, 3 giờ sáng  
 Em nhớ anh ! Oh Baby!  
 Tiếng nói ấy cứ vang khê lên trong đầu



Cuộc sống cứ thế trôi dần nhưng đối với em muôn màu  
Nhớ những lúc mình ngồi bên nhau  
Nhớ những lúc lặng nhìn rất lâu  
Gió hát thì thầm như muốn nói  
Giờ em biết, em chẳng thể quên đi anh mỗi một bóng hình  
Người đã cho em bao ước mơ thật ngọt ngào  
Và giờ em chỉ muốn nói với anh bao nhiêu điều thật lớn lao  
“My Love! I Love You So!”

I Love You So

I-I-I-I-Imma Heart You Babi

I-I-I-I-I Want You Babi

Một bạn nam khác từ sau cánh gà bước ra  
Chẳng có một ai thay thế em, em như một phút giây êm đềm  
Anh mơ mình hạnh phúc để yêu em nhiều thêm  
Hôm nay trời mưa mà sao anh vẫn cứ đi  
Lang thang tìm em, lòng anh miệt mài nghĩ suy  
Tik! Tok! Giờ này em ở nơi đâu? Ooh Baby!

Tiếng nói ấy cứ vang khê lên trong đầu  
Cuộc sống cứ thế trôi dần nhưng đối với anh muôn màu  
Nhớ những lúc mình ngồi bên nhau  
Nhớ những lúc lặng nhìn rất lâu  
Gió hát thì thầm như muốn nói  
Giờ em biết, em chẳng thể quên đi anh mỗi một bóng hình  
Người đã cho em bao ước mơ thật ngọt ngào  
Và giờ em chỉ muốn nói với anh bao nhiêu điều thật lớn lao  
“My Love! I Love You So!”

I Love You So

(Imma Heart You ! Imma Heart You!)

Imma Heart You ! Imma Heart You! Imma Heart You Babe!

I Just Wanna Be With You!

(I you)

Nó hoà mình vào âm nhạc, quên mất việc sợ vừa rồi, giọng nó trong vắt, nhẹ nhàng theo điệu nhạc, sau cùng dưới khán đài vỗ tay nhiệt liệt, khẽ đưa mắt nhìn qua hắn, hắn nhếch môi, đứng dậy quay đi

- ơ vậy là sao, chê nó hát tởm à- nó thờ người, hậm hực quay đi vào cánh gà

- mày hát hay lắm đó- nhỏ

- cảm ơn nhen- nó cười

- hết sợ chưa-...

- hoàn toàn...- nó mở to mắt, nhìn về phía giọng nói vừa rồi...

Và cũng Sorry mấy bạn nếu dạo này chuyện có ra trề nhen

Do dạo này bạn quá mình sẽ cố ra thiệt lẹ nên mong mấy bạn đừng bơ truyện nha

Vote cho truyện nhá

Thks mn nhìu LOVE ALL

## 15. Chap14: Lời Tỏ Tình

- Lời tỏ tình -

- Đã hết sợ chưa-...

- hoàn toàn...- nó giật mình quay lại nhìn phía người vừa nói, đây không phải giọng của hắn, chất giọng nhẹ như mây này chỉ là của...

- hên sao anh vừa kịp đến để thấy em biểu diễn- Hạo cười nhẹ đi lại nắm tay nó

- anh định làm gì?- nó giật tay nhẹ lại nhưng lực tay của anh khá mạnh, kéo tay nó đi theo ra đến giữa hội trường, nơi mà mọi người đang hoà mình vào tiếng nhạc mà khiêu vũ, từng cặp, từng cặp đập vào mắt nó, nhưng vẫn là người làm nó chú ý nhất, Huy..

Hắn đứng đối diện nó, kế bên còn có cả một cô gái nào đó, nó không hề quen, nũng nịu bên tay hắn

- anh à mình nhảy nhá- cô gái

-..- im re

mắt nó và hắn giao nhau tại một đường thẳng, và cũng có thể là cùng một suy nghĩ” sao lại đi với cô ta/ anh ta chứ?” cảm giác khó chịu thật, nó nhăn mặt, quay qua nhìn anh, hắn nhíu mày bực dọc quay qua nhìn cô gái, hai cặp cứ thế mà nhảy, nhảy cạnh nhau, ánh mắt vẫn không di chuyển nhiều mà luôn chăm chú nhìn về đối phương.

- anh hỏi em một chuyện nhé?- Hạo nói, kéo nó trở về hiện tại, nhìn anh

- anh nói đi

-mình ...

-..

- mình quay lại từ đầu được không em-Hạo

câu hỏi làm nó sốc tới óc, phải rồi, cả hai đã bỏ lỡ gần hai năm không bên cạnh nhau, khoảng trống đó cũng phải được bù đắp lại chút ít chứ, nhưng mà nó không thể xác định được mình có còn yêu không hay đã hết? có vẫn còn luôn nghĩ về anh nữa không anh đã là một người khác? có còn muốn bên cạnh anh nữa không hay đang muốn bên cạnh một người khác? nhiều câu hỏi đang hiện lên trong đầu nó, và lẫn lộn cùng với cả hình ảnh của.. hắn

-và sau đây để tiết mục khiêu vũ thêm hấp dẫn chúng ta sẽ cùng đổi bạn nhảy nhé, các bạn nữ có đồng ý không nào- MC

- okay

-được đó

nhiều tiếng ồn vang lên nơi hội trường, vậy nếu đổi có nghĩa là..

hắn xoay người đẩy nhẹ cô gái kia qua tay trái

- anh làm gì vậy- cô gái

- không nghe họ kêu đổi bạn nhảy à- hắn lạnh lùng, quay qua kéo tay nó từ tay anh rồi kéo về phía mình, thế là hoàn thành “nhiệm vụ” đổi bạn nhảy theo định nghĩa của hắn

- aw đau quá- bị hắn nắm tay giật hơi mạnh, nó khó chịu nhăn mặt nhìn lên( ý là nhìn hắn, cao mà :))

- khó chịu à, hay vẫn muốn nhảy với anh ta- hắn làm mặt lạnh nhìn nó

- không- nó bất giác nói, không cần suy nghĩ cơ đấy, hoảng hồn, ngược lên nhìn hắn định biện hộ

- không cần giải thích đâu, tôi thừa biết cô thích tôi mà- hắn nhếch môi

- ơ tên này, tôi có nói à, anh biến thái vừa thôi- nó đánh nhẹ vào ngực hắn

Hắn cười, nó cũng cười, cả hai bật cười, phía bên kia, đôi mắt vẫn luôn nhìn theo họ từ lúc này đến tận bây giờ, tự mỉm cười, nhận ra một điều...

Tiệc tàn :))

- mày về chưa- nhỏ đi lại phía nó

- à một chút nữa- nó

- ừ, tao đi trước- nhỏ cười hề hề kéo tay Thành đi theo

- bai- nó thở dài

Tự nhiên đang nhảy hắn lại chạy đâu mất tiêu, lại câu trả lời với anh, có lẽ nó đã nghĩ ra rồi, mỉm cười gương mặt đầy hạnh phúc đi đến phía sân sau trường, nơi lúc này anh hẹn nó để biết câu trả lời

- anh Hạo- nó nhận ra ngay bóng người với bộ vest trắng đứng xoay lưng với nó, nổi bật

- ừ- anh cười nhẹ quay lại nhìn nó

- em sẽ trả lời câu hỏi- mỉm cười tươi

- ...

-....

- em nói đi

- em, à không mình không quay lại được đâu- nó cuối đầu xuống đất- có một khoảng trống quá lớn giữa chúng ta trong hai năm kia, em cũng đã không cảm nhận được gì nhiều từ tình cảm này nữa, em xin lỗi, mong anh sẽ...

- đừng xin lỗi- anh ôm nó, đẩy chặt đầu nó vào ngực mình- anh biết trước câu trả lời rồi, em thích Huy đúng không

- em không biết

- hừ... Cô ngốc à, nếu thích thì hãy nói ra đừng để không nói rồi chỉ là bạn của nhau, rồi lại hối hận ko kịp khi người đó có ai khác- anh cười búng nhẹ vào đầu nó

- em...

- được rồi, anh và em không còn là người yêu thì cũng là bạn được không

- được, là bạn anh nhé

- ừm

- anh sẽ là người bạn tốt nhất của em, nhớ đấy- nó vừa nói, nước mắt khế lặn trên khuôn mặt

Vậy là một mối tình dài rồi cũng kết thúc, mối tình đầu này có lẽ nó sẽ không quên đâu, một mối tình đẹp mà, và...

- Diệp Ân- hấn

Nghe tiếng gọi , nó quay đầu lại thấy hấn đứng phía sau, gương mặt vẫn đầy âm khí :))

- đừng theo anh ta nữa, làm người yêu tôi nhé- nói rồi hấn quay mặt

-...

- tôi... - hấn ngập ngừng

- qua đó đi- anh đẩy nhẹ tay nó, anh yêu nó mà, không làm nó hạnh phúc được vậy thì nhờ cả vào Huy vậy..!!

- được- nó gạt nhẹ đầu tỏ vẻ cảm ơn anh rồi chạy qua bên hấn... Từ lúc bắt đầu cho đến skho kết thúc, Hạo luôn là người vừa nâng niu vừa nhẹ nhàng đỡ nó đứng dậy, đẩy nó tiến về phía trước một cách hoàn hảo, chưa từng làm nó phải cảm thấy hối hận về điều gì, nó rất vui và biết ơn... Đi đến trước mặt hấn, nó cười nhẹ, ngại ngần

- tôi đồng ý- nó nhìn hấn

- đồng ý việc gì??- hấn hỏi tỉnh bơ

- ơ cái tên này, thì làm người yêu anh, không phải à- nó tròn mắt- không thì thôi vậy- nó hờn quay đi

- đừng, ừ thì làm- hấn kéo tay nó xoay người nó lại

Chụt

Hôn vội một cái ở má, cả hai ngại ngần quay đi

” tên này cũng biết ngại sao trời???” Nó nghĩ thầm

---

## 16. Chap15: Đại Ca...

- Đại ca... Em yêu anh!!! -

6 giờ sáng

- mẹ con đi học- nó

- con bé này, sao hôm nay dậy đi sớm vậy

- con...

- thôi vậy là tốt, đi học đi

- con đi nha- nó chạy ra mở cửa

- chào

- tới sớm vậy- nó

- ừ- mặt lạnh

- bỏ khuôn mặt đó ngay cho tôi- nó khó chịu

- rồi rồi- hấn cười nhẹ, mở cửa xe

- cảm ơn - nó

- chào cô chủ- một người ngồi trên chiếc xe ghế tài xế

- ể... Sao sao lại gọi là cô chủ
- giờ là bạn gái tôi nên gọi vậy
- gì
- chú chạy xe đi
- dạ
- nè nói rõ tôi nghe coi
- mệt
- tên biến thái này

Chữ biến thái đập vào mặt hắn

- cô nói ai hử cô ngốc kia
- anh im ngay đi tên biến thái, tôi chỉ h...
- lại biến thái à, cô ngốc
- tên biến thái
- cô ngốc

” hai người này, không biết phải người yêu của nhau không nữa” chú tài xế lắc nhẹ đầu cười

Đến trường hắn chủ động mở cửa đi xuống trước con mắt ngạc nhiên vô cùng của chú lái xe, nếu là mọi ngày, hắn sẽ ngồi ì ra đó đợi người mở cửa rồi mới bước xuống... Đi qua phía cửa bên kia mở cửa giúp nó

- cảm ơn- quăng một câu lạnh lùng vào mặt hắn rồi nó giậm chân bỏ đi
- ...- hắn nghiêng răng ken két... - được cô được lắm-

Bước vào lớp đã thấy nó gục đầu ở bàn

- chuyện lúc nãy xin lỗi- hắn
- ...
- tôi không cố ý gọi cô là cô ngốc đâu
- ” ko cố ý mà chỉ cố tình thôi chứ gì”- nó nghĩ thầm
- này

- ...
- làm sao thì cô mới hết giận đây hả

- ...
- tôi dẫn cô đi ăn, tôi bao

- ...
- lần này không bỏ về nữa

Nó ngửa mặt lên ngay, mặt hí hửng cười

- thật nhé- nó vui vẻ nhìn hắn cười, trên khuôn mặt không có chút gì gọi là giận
- được rồi- thấy nó như vậy hắn cũng cười nhẹ, vẫn cứ là cô ngốc chỉ biết ăn, một con lợn!!!
- hi- nhỏ với thành đi vào
- chào- hắn

- mày bị gì vậy- thành mở to mắt nhìn hấn, chuyện gì đang xảy ra, hôm nay hấn chào sao...
- gì
- mày bệnh hả, uống thuốc chưa vậy- vừa nói cậu vừa đưa tay lên trán hấn
- thằng này, gì vậy- hấn gạt tay thành ra khó chịu lườm
- ...- nhướn mày nhìn hấn... Một suy nghĩ thoáng qua đầu, cậu cười gian rồi đi xuống chỗ ngồi nói nhỏ vào tai Hân gì đó
- thật không- nhỏ bật dậy hét lên

-...

Trong lớp, mọi con mắt đều đổ dồn về nhỏ, kể cả nó và hấn

- xin lỗi, mình hơi lớn giọng chút- nhỏ ngồi xuống nhìn nó cười
- sao- nó
- hai người đang ứ ừ à- nhỏ

-...

- thiệt hả

-...

- nói nghe đi mà

- ừ- hấn

- wow sao ko cho tui biết- nhỏ bật dậy hét lớn tập hai

Lần này thì không nhìn nổi nữa cả lớp nhìn nhỏ chằm chằm rồi bắt đầu ồ ồ ào

- chuyện gì vậy Hân
- sao bà cư hét hoài vậy
- có chuyện gì vui kể tui này nghe đi
- sao vậy

Và many lời nói khác...

- xin lỗi ko có gì thật mà- nhỏ cười rồi ngồi xuống bèn cúi mặt xuống
- nhỏ giọng đi- nó
- biết rồi- Hân

---

Giờ ra về

- đi thôi- nó kéo tay hấn
- đi đâu??- hấn nhìn nó
- ...- cảm thấy như cơ mặt nó đang giật giật
- ...
- ẶN KEM chứ đi đâu- hai chữ đầu nó gằn mạnh
- à quên- hấn
- quên đúng chỗ thật, trí nhớ tệ vậy sao- nó lẩm nhẩm

- ít ra vẫn học giỏi điểm cao hơn ai kia- hấn nói rồi bỏ đi trước

- gì cơ...- nó đơ mặt, à phải điểm cao hơn thật nhưng đâu cần mốc lại vậy chứ

Đến tiệm kem cũ :>

- cho em một ly vani, hai ly sô cô la, hai ly bạc hà,.....- nó cầm cuốn menu nhìn sơ rồi đọc lâu lâu

- à ừm... Em... Đợi chị chút- nhìn qua cái bàn ...

Hai người ngồi, chị phục vụ đổ mồ hôi hột, anh chàng lạnh như băng kia chắc sẽ ko ăn vậy chỉ còn ....

Chén hết tổng cộng 8 ly kem nó đưa ra ghế trước con mắt của rất nhiều người xung quanh.. Nhưng mặc kệ nó chẳng quan tâm, chỉ cần được ăn là được rồi

Tít tít

Tiếng điện thoại, hấn đứng dậy nghe máy

- bây giờ sao?- nhần mặt khẽ nhìn qua nó

Nó đang chăm chú nhìn hấn, đôi mắt nâu đen sáng trong, như đang đang nói... ” đừng đi, đừng đi”

- bây giờ con đang bận, mai sẽ giải quyết sau- nói rồi hấn cúp máy ngồi xuống bàn

- sao vậy- nó nhìn

- không có gì, cô ăn xong chưa- hấn

- rồi- nó

- tính tiền- hấn đưa mắt nhìn chị phục vụ

- của em là...- chị phục vụ đưa tờ bill cho hấn, lấy thẻ ra đưa rồi đi ra khỏi tiệm kem

- mấy giờ rồi nhỉ- nó

- 5 giờ

- anh rảnh không?- nó

- chuyện gì

- đi chơi với tôi nhé, đến một chỗ

- được

- nhưng mà... - nó ngập ngừng

- sao

- không có xe, đi bộ sẽ mất khoảng 2 tiếng

- đợi chút

Rút điện thoại ra gọi cho ai đó rồi cúp máy, một lúc sau một chiếc kia sportage màu trắng đen chạy đến rồi đậu ngay chỗ hấn và nó đang đứng

- cậu chủ- người lái xe bước xuống cúi đầu chào hấn

- cảm ơn chú- hấn gật đầu rồi mở cửa ra hiệu cho nó

Thấy hấn ra dấu bảo mình lên xe nó mới chột hoàn hồn, nhà tên này thật ra là buôn má túy hay bán kim cương mà sao có đủ loại xe vậy.... Lần trước là hai chiếc xe thể thao giờ lại thêm chiếc xe này, nhà hấn còn bao nhiêu chiếc nữa vậy...

Ngồi lên xe, nó quay qua nhìn hấn

- nhà anh thật ra là làm gì mà giàu vậy

- có chi không- hấn
- thì...- nó định bật tung ra” là bạn gái anh thì biết không được à” nhưng kiềm chế lại- muốn biết
- về nhà cửa hay bất động sản gì gì đó tôi không quan tâm- hấn nhún vai khởi động xe chạy đi
- hả.- nó há hốc miệng vậy là sao, nhà mình mà hấn cũng không biết làm gì...
- giờ thì cô muốn đi đâu- hấn
- đi đến công viên \*\*\* - nó
- ừ- hấn

Một lát sau....

- anh chạy nhanh vậy- nó
- thì cho mau tới
- này chậm lại mau
- nhưng nhanh sẽ mau đến hơn- hấn nhếch môi
- chậm lại- nó nhắm chặt mắt quay qua ôm cánh tay hấn
- hahahaha- hấn bật cười, cho xe giảm tốc độ

Bộ dạng vừa rồi...

- anh cười lại được không- nó mê mẩn, hấn cười đẹp thật, thế mà sao lại phải giấu đi rồi trưng khuôn mặt lạnh như tiền ra vậy chứ
  - sao- hấn
  - cười lại được không, à mà cười mỗi ngày cho tôi xem được không- nó
  - cô tham thật- hấn
  - gì mà tham, chỉ là muốn thấy anh cười thôi mà- nó
  - được, sẽ cười mỗi ngày nhưng lỡ cô lại chán tôi thì sao
  - sao lại chán... Không chán.... Thật...
  - chứng minh
  - ..- nó nhướn người... Hôn nhẹ lên má hấn
  - không đủ gì cả
  - nè bức ép quá rồi nhe- mặt nó đỏ ửng, quay ra nhìn cửa sổ
  - hahaha- hấn cười rồi tiếp tục lái xe
  - nhưng mà cười mãi người ta kêu bị khủng mất
  - tôi không nói vậy là được rồi
- Nó cắn môi cười, kéo tay hấn mà nắm
- Đến công viên\*\*\*
- Bước xuống xe nhìn công viên, hấn mỉm cười...
- sao cô lại muốn đến đây
  - bởi vì có rất nhiều kỉ niệm
  - kỉ niệm??



- ừ

Nó đi đến chiếc xích đu ngồi, hấn ngồi ở chiếc xích đu kế bên

- mấy giờ rồi nhỉ

- 6 giờ 30

- hay bây giờ chúng ta cùng bày tỏ những thắc mắc đi

- ừ

- sao lần đó anh lại ở black bar, anh hay đến lắm sao

- không

-...

- tôi chỉ là giúp ba giải quyết một số chuyện

- à ra là vậy- nó hai tay cầm vào dây xích, chân xoay xoay mũi chân ở đất

- vậy sao cô lại ở đó

- giải trí thôi mà- nó cười

- tôi không thích con gái đến đó

-...

- lại càng không thích người tôi thích uống rượu

- tôi không uống rượu, thật ra là không biết uống

- hừm- hấn nhìn nó cười nhẹ

- vẫn là có uống đấy chứ

- giải trí thì phải có đôi chút, không hẳn là không biết

Nó nhẹ hát vài câu, chất giọng vừa và ấm

Khi hai ta về một nhà

Khép đôi mi chung một giường

Đôi khi mơ cùng một giấc

Thức giấc chung một giờ

Khi hai ta chung một đường

Ta vui chung một nỗi vui

Nước mắt rơi một dòng

Sống chung nhau một đời

- muốn không- hấn nhìn nó

- gì- nó

- hừ...- hấn

- nhìn anh rất giống đại ca

- thật không, tôi là đại ca đấy

- thật thế à, vậy tôi sẽ là chị đại đấy :>

- thế tôi đang rất thích chị đại đấy

- còn tôi...

Nó xoay người qua nhìn hấn

- Đại ca em yêu anh...-

Hấn lấy tay đẩy nhẹ đầu nó về phía mình, hôn nhẹ lên môi nó, rất ấm và mềm...

- thật không

- ...- nó đỏ mặt

- à ra là thật- hấn cười nhẹ để trán chạm trán, cả hai phì cười...

“em sẽ là của anh, là của riêng anh, Đại ca à”

---

## 17. Chap16: Tin Dữ :))

Và theo ý kiến của mọi người tada :\*\*

Chap mới đã được ra mắt :) mong mn sẽ ủng hộ hết mình

---

- tin dữ :))-

10g

Về đến nhà, nó chạy bay lên phòng, khuôn mặt vẫn ửng đỏ, nhớ lại chuyện lúc nãy là nó lại muốn lật tung mọi thứ... Gyaaaaa ngại chết được!!!!

- Em yêu anh.... Em yêu anh..- nó nhẹ giọng, đọc từng chữ rồi đưa bàn tay lên trời, lắc qua lắc lại, rồi lại hí hửng cười

Và cứ vậy... Thơ thần cười một mình như nhỏ vừa xuất viện rồi chìm vào giấc ngủ từ lúc nào vẫn không biết

~~

Tít tít tít

Tiếng điện thoại kêu làm nó khó chịu, trở người, mắt nhúu lại nhìn lên đồng hồ:” 8 giờ”, thở dài rồi lại lăn qua chòm mền lên mà ngủ tiếp

Tít tít tít

Nó bực thật, quay qua bấm tắt luôn nguồn của điện thoại, chòm mền lên tập hai và ngủ tiếp

Cốc cốc cốc

- aaaaaa

Nó hét lên, ai lại dám phá giấc ngủ ngàn vàng của nó

Mọi người vẫn có câu :” trời đánh tránh lúc ngủ”, à không là bữa ăn cơ mà nó đang rất là buồn ngủ mà..

- Con bé này dậy mau lên?! Đã mấy giờ rồi hả?!- aaa cái giọng này nó nghe thật quen tai, à mà thôi chắc chỉ là mơ thôi, nó phì cười rồi nhắm mắt tiếp tục giấc ngủ của mình

- Diệp ân- ui cha lần này cái giọng ai mà to dữ thần, nó ngồi dậy, tay vò nhẹ mái tóc, ngáp dài một hơi nhìn lên đồng hồ:” 9h15” uiss sớm chán, toan nằm xuống

Rằm

Cánh cửa bật tung, một người phụ nữ với đôi mắt sáng rực bước vào

- chu choa... Giấc mơ kì lạ nhợ!! Lại còn có cả siêu nhân cơ- nó mắt nhìn miệng thì phì cười, rồi lại nằm xuống giường

- Ân Ân của mẹ- mẹ nó cười “hiền từ” đi lại kéo nhẹ mền nó xuống, nó cố cựa quậy” ưm ưm” rồi quay hướng này, hướng kia

- mẹ à!! Còn sớm mà cho con ngủ thêm chút đi

- hôm nay thứ mấy ấy nhì?!- mẹ nó làm vẻ mặt không hiểu, nhìn lên tờ lịch

- dạ là thứ 2, thứ 2 đó

- ừ nhỉ, vậy con gái mẹ có biết hôm nay đã mấy giờ rồi nhỉ?

nó mệt mỏi, ngồi dậy nhìn đồng hồ thêm lần nữa :“10h”

- dạ 10h

-lại còn nằm xuống ngủ tiếp à, có biết này giờ đã bao nhiêu cuộc gọi của Huy vào số con rồi không, nó đang đợi ở dưới kia! lại còn không dậy đi học muốn ăn đòn hả,.. bla bla bla..

Mẹ nó nói một tràng toàn những câu xúc tích hết mức, nó nhăn mặt , quay qua lấy điện thoại, mở nguồn lên

“39 cuộc gọi nhỡ”

Trời ạ! Hắn gọi dữ thần vậy nè, nó ngồi dậy, đi vào vsn rồi thay đồ bộ đồ khác, đi xuống nhà

Bầu không khí u ám đến đáng sợ

- giờ này?! Mới dậy- hắn cảm giác cơ mặt giật lên từng hồi, điện thoại gọi nó cháy máy thế mà vẫn không bắt máy, ngủ ngon lành, để mẹ nó đi chợ về lại thấy hắn trước thì kêu vào nhà

- xin lỗi , tại lâu lâu mới được ngủ như vậy- nó ngồi xuống ghế, thấy điện thoại sang một bên, cầm ly nước lên uống

- lên soạn đồ đi, qua nhà Huy ở

Phụt

Nó muốn phun hết họng nước vừa uống ra!! Gì mà qua nhà hắn, mẹ nó đùa à

- chi vậy mẹ?!

- thì hai đứa chẳng phải ở chung để học hành làm việc hơn sao

- gì nữa đây- nó nhàu mày quay qua nhìn hắn

- sao?! Nhìn tôi làm gì, chẳng phải cô đã nói sẽ vào công ty tôi làm để phụ gia đình một chút sao

- dạ mẹ đợi con chút

nó kéo tay hắn đi lên phòng, nhìn

- ý anh là sao?!

- thì qua ở với anh\*

\*Thay đổi cách xưng hô khi hai người ở riêng xịu nha mn :p

- ....

- vào soạn đồ đi

- này quen không phải là ở chung

- thì mẹ em cũng nói sắp đi công tác với ba còn gì

- công tác?!

- ừ

- ... Công tác gì nữa đây

- xuống mà hỏi mẹ cô ấy

Hắn nói rồi cốc vào đầu nó một cái, bỏ tay vào túi quần rồi đi xuống nhà dưới

Nó đứng trên phòng, tay xoa ở đầu, ba mẹ đi công tác?! Lý do lạ vậy!!!! Trước đây cũng đi công tác cơ mà có bao giờ bắt nó qua nhà bạn ngủ đâu

~~

- đến rồi, để anh giúp- hắn nói rồi mở cửa xe, xách đồ xuống phụ nó

“Bạch Uyển?! Có lẽ là lần thứ 2 nó đến đây, nhưng mà sao lần này lại có chút gì đó rất quen!!!”

- phòng em ở đối diện nhé- nó

- không phải ở chung sao

- gì mà ở chung?! Bệnh vừa thôi!!!- nó thúc tay vào bên hông hắn, rồi đi vào trong trước, mọi thứ vẫn là màu trắng chủ đạo

Đi lên lầu, mọi thứ như thay đổi hẳn, tất cả là hình, một căn phòng bên trái làm nó cảm thấy rất tò mò, mở cửa đi vào.... Rất sạch và gọn, ở một mình mà hắn cũng đảm đang dữ

Đến bên cạnh bàn làm việc, nơi này vẫn là gọn gàng còn hơn cả phòng nó, điều làm nó chú ý ở đây là khung hình trông đã cũ, nằm ở phía góc bàn, phía sau còn có chữ “Tiêu Liên” vừa nghe cứ ngỡ là tên giống Tiêu hàm ấy chứ, nó vừa nghĩ lại vừa nhìn thật kĩ vào bức hình kia, một cậu bé cùng hai cô nhóc chụp chung, cơ mà sao....

- Ân, em đang làm gì vậy

Tiếng hắn gọi phía dưới làm nó giật mình, để tầm hình về chỗ cũ rồi đi ra ngoài

- em ở trên này, anh lên đây đi

- không xách đồ phụ, lại còn vào trước

- ủa chẳng phải có người vừa nói để anh làm cho à

- là phụ cho chứ không phải làm hết

- hai mặt

Nó cười rồi quay lưng đi đến phía cuối dãy hành lang, nơi mà hắn nói là phòng nó lúc ở trên xe

Phòng nó có màu xanh lam, xung quanh bài trí rất gọn và đẹp mắt, nhìn là mê ngay ấy chứ

- anh ra ngoài mua chút đồ ăn, ở lại mà xếp đồ của mình đi- hắn để đồ lên thành từng đống ở ngay cửa, quay lưng đi xuống

- biết rồi biết rồi- nó ngồi xuống giường, cần phải cái gì ấy nhỉ?! Nó đưa tay xuống dưới mền, là một cây kẹp....

.....

## 18. Chap17: Quà Kỷ Niệm

- Quà kỉ niệm -

Phòng nó có màu xanh lam, xung quanh bài trí rất gọn và đẹp mắt, nhìn là mê ngay ấy chứ

- anh ra ngoài mua chút đồ ăn, ở lại mà xếp đồ của mình đi- hần để đồ lên thành từng đống ở ngay cửa, quay lưng đi xuống

- biết rồi biết rồi- nó ngồi xuống giường, cần phải cái gì ấy nhỉ?! Nó đưa tay xuống dưới mền, là một cây kẹp, một cây kẹp màu xanh nhạt, có hình hai em bé

Đưa lên nhìn một chút, có gì đó ủa về với nó, mọi thứ rất hỗn loạn, một cậu bé chạy đến bên nó rồi cả hai cùng đến đâu đó như là ở công viên, rồi sau đó nó và cậu bé kia đi ra phía đường bên ngoài, một người đàn ông đi đến và rồi... Nó không nhớ gì nữa

- đau quá- nó đưa hai tay lên ôm đầu, chợt ngực nó nhói lên từng hồi, thở mạnh một chút cơn đau cũng qua, nó nghĩ chắc đó cũng chỉ là chuyện bình thường nhưng chuyện nó vừa nhớ lại vừa rồi chẳng bình thường một chút nào?! Người đàn ông đó... Cậu bé đó... Chỗ nó đến... Mọi thứ là sao?!

~

- tính tiền giúp em- nó lấy vài thứ trong giỏ đồ đưa cho người tính tiền ở siêu thị

Ở nhà suy nghĩ một chút thì hần cũng về cơ mà nó chán, nó muốn đi nên nói hần đi ra ngoài mua đồ

Cơ mà chuyện lúc này...

- tính tiền giùm- một người thanh niên bước đến, đưa một bịch nhỏ đến trước mặt người tính tiền

- thưa anh, cô gái này đến trước, anh vui lòng...

- tính mau đi- chị tính tiền chưa kịp nói hết đã bị tên thanh niên quát vào mặt

- không sao?! Cứ tính cho anh ấy trước- nó cười nhẹ

Tên thanh niên nhú mày, quay qua nhìn nó, anh ta bận áo sơ mi, chiếc quần tây trắng và đôi giày màu đen, mái tóc vuốt keo màu xanh pha đen, mắt đeo kính râm dần được anh ta mở ra

- nhìn gì- nó nhú mày

Anh ta nhăn mặt, dạng như nhìn nó với con mắt” con gái con đũa mà dữ vậy?!” :))

Tên đó cũng đành chịu, tính tiền xong cũng chẳng cảm ơn nó mà quay ra leo lên chiếc Lexus đi thẳng

~

- em đi gì lâu vậy- hần lấy đĩa đồ ăn để xuống bàn trước mặt nó

- tại nhường người khác tính tiền, thấy anh ta lấy có vài món nên em nhường- nó chề môi- à mà anh nói chút có người tới nhỉ

- ừ, bạn anh

- ờm, có người ăn chung cũng vui đó chứ nhỉ- nó cười, cầm ly nước nhấp môi

Tingg toongg

- à tới rồi để anh ra mở cửa- hần nói rồi đi ra ngoài

Nó cười, trước đây chưa từng nghĩ con người lạnh lùng, thích ăn chơi như hần lại có thể dịu dàng với người yêu đến vậy

- hôm nay cậu nói có cô bạn gái nữa...- cậu thanh niên kia bước vào, cởi đại chiếc áo khoác, quay lên thì thấy nó

Cầm ly nước trên tay, ngược lên nhìn anh ta, nó...

- sao lại là cô/anh- cả hai đồng thanh, tay chỉ vào nhau

- hai người quen nhau à?!

- tao/em vừa kể

-....

- anh/cô kể cái gì

cả hai cùng đồng thanh

-thoôi đủ rồi, biết là hai người vừa gặp nhau rồi được chưa?!- bỗng nhiên người hấn nóng hết mức, là ghen hay tức giận nhỉ :3

sau khi ăn xong, nó lên phòng, ngồi ở ghế, nhớ đến cái tên lúc nãy là nó phát mệt, chỉ muốn đắm vào mặt tên đó vài phút cho hả giận

- sao thần thờ vậy- hấn cầm một ly nước trên tay, đi vào phòng nó

- hôm nay anh có hứng uống nước ở phòng em à?- nó cầm cây kẹp, cười nhẹ

- là cho cô ngốc đấy! anh vừa uống rồi

- như phim tình cảm ấy! sến quá

- cho em biết, anh chỉ sến với một ngtuoiwf thôi

-ai vậy?

-còn ai nữa- nói rồi hấn hôn nhẹ lên trán nó, đi đến cạnh chiếc giường ngồi xuống

-nhưng mà cây kẹp này là của ai ấy nhỉ-nó xoay ghê qua nhìn hấn, đưa cây kẹp lên

- em lấy nó ở đâu vậy- hấn ngạc nhiên

- ở chỗ anh ngồi ấy, đừng nói anh kẹp nhé- nó nghiêng đầu sang một bên, cười hwof nhìn hấn một cách hết sức giang xảo

- của Tiêu Liên, chị Tiêu Hàm

.....

---

(SU) xin lỗi mọi người vì đã ra chap trễ nhé!!!

do đang ôn tập thi nên mình xung không có nhiều thời gian  
giờ thì rảnh rồi, các chap sẽ được cập nhật hàng tuần nhé :\*\*

LOVE ALL :\* mong mọi người vẫn sẽ ủng hộ nhé !!!

## 19. Chap 18: Hiểu Lầm

- là của Tiêu liên, chị Tiêu Hàm

- Tiêu Liên sao?!?

- ừm..- hấn cúi mặt xuống, trên tay cầm cây kẹp , ánh mắt mang chút u buồn gì đó

- cô ấy?! Là bạn của anh sao?!- nó khó chịu, nó hấn học, nó bực vì cái gương mặt đó của hấn, tại sao lại phải buồn vì một cô gái khác chứ, cô ta đặc biệt đến vậy à?! Còn hơn cả nó nữa sao?!

- là bạn thuở nhỏ thôi!!- hấn cười buồn, lắc đầu, vuốt nhẹ chiếc kẹp

- tại sao anh lại có gương mặt đó chứ?!- nó tức giận, đứng dậy đi ra đóng mạnh cửa. Hấn thật không hiểu đang có chuyện gì, tại sao nó lại tức giận với hấn, hấn đã nói hay làm gì sai à?! Nó đang ghen chăng?!

Nó tức thật, đi ra đường, dạo quanh khu phố với bộ đồ ngắn, chỉ có chiếc áo khoác dài nhưng mỏng, trời lại đang lạnh, xung quang khá ít người.

Vừa đi vừa lảm nhảm trong miệng

- tên đáng chết, đồ đáng ghét, tại soa lại buồn vì đứa con gái khác chứ, cô ta mà ở đây, em sẽ cào nát mặt cho xem đúng là đáng ghét, đáng ghét quá mà!!!

- nè, vừa đi lại còn nói jk nữa vậy?! Không thấy lạnh à!!!- Là cái tên bạn trời đánh của hần, sao giờ này anh ta lại đi ngoài đây?! Chẳng phải vừa nãy đã về rồi sao?!

- mặc kệ tôi, không đến lượt anh quan tâm- đến lúc này nó mới chợt nhận ra bộ đồ mình đang mặc trên người, nó cảm thấy lạnh và run nhiều hơn cả lúc đầu.

- cô lên xe đi, tôi đang định đến black bar có ý đến đó không?!- anh ta cười nghiêng đầu, nụ cười toả nắng :>

- ...- nó tròn mắt nhìn tên đang nói chuyện với mình, cúi mặt xuống, nhìn mũi giày

- nếu không thì tôi đi vậy, ôi tối nay chắc coa tuyết mất, lạnh như thế này có mà ngồi bị đóng băng luôn không chừng?!- anh ta cười, xoay kiếng lên chuẩn bị phóng xe đi thì cửa ghế phụ mở ra, nó ngồi vào, hai tay xoa vào nhau

- lạnh quá đi mất- nó thở đều, miệng không khỏi phì phò :>

- cô cũng biết lạnh sao?! Cứ tưởng cô là quái vật rồi chứ!!- nói rồi anh ta phóng xe chạy đi, khuất sau khúc rẽ

Hần ...

Hần đứng trơ người nơi góc khuất, từ lúc nó vừa ra khỏi nhà hần đã đi theo, trên tay còn mang theo cả chiếc áo lạnh mà nó với hần cùng lựa, trong đầu hần đang có rất nhiều câu hỏi, mà hần muốn biết

” họ tại sao lại đi với nhau?!”

~

- à anh tên gì nhĩ?! Lúc nãy còn chưa kịp biết

- Hữu Phong- anh ta nói khá nhỏ bị át bởi tiếng nhạc sập sình

- gì cơ?!- nó không nghe rõ nên cố nhúu mày, đưa gần mặt đến bên tai anh ta

- là Hữu Phong- anh ta nói lớn vào tai nó, lúc này nó mới gạt gù, cười cười, cầm ly rượu vang trên tay nhấp từng giọt

- cô không biết say à- Phong nhìn nó Hiếu kì

- say?! Tôi mà say sao?!- nó cầm chai rượu, rót vào ly

- đừng uống nữa! Trễ rồi về thôi- phong cầm lấy chai rượu để sang một bên, nhúu mày nhìn nó

- anh ta nghĩ mình là ai chứ!? Sao lại đi quan tâm lo lắng cho cô gái khác, có biết tôi giận không chứ!- nó nói, mặt mếu

- cô say rồi, về thôi

- anh và Huy đúng là rất giống!!- nó mở mắt ko lên, người nó ngồi được hoàn toàn nhờ vào người Phong đỡ, chỉ chỉ được vài cái rồi bất tỉnh

- nè! Rồi ngủ luôn- cậu bắt lực, để người nó dựa vào mình, nhấc bổng nó lên đi ra xe

- tôi đưa cô về- đóng cửa lại, tay để trên vô lăng, tay còn lại kéo lại tóc cho nó, mặt nó lúc ngủ trông cứ như con nít nhưng cái mùi rượu nồng nặc như vậy thì ...

Ting toong

Nge tiếng chuông, hấn đi ra mở cửa, vừa mở thì đã thấy nó đan nằm im lạng trên tay Phong, mùi rượu nồng nặc, khó chịu, nhúu mày hấn nhìn Phong, đặng đặng sát khí

- cô ấy say rồi, cậu đưa cô ấy lên lầu đi- hấn nhìn Phong như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống cậu

Hấn chờ từ lúc nó đi với cậu đã là gần 3 tiếng, trễ vậy mà vẫn chưa thấy về, hấn đứng ngồi không yên, không biết có chuyện gì, vậy mà lúc ra mở cửa, nó lại nằm trong tay Phong, người toàn mùi rượu khiến hấn khó chịu, hấn ghét con gái uống rượu, lại ghét hơn khi đó là người hấn yêu thương

Lên đến phòng để nó nằm xuống giường, đắp chăn xong xuôi cho nó, Phong quay lưng toan ra lấy khăn lau mặt cho nó thì thấy hấn đi lên, trên tay là thau nước ấm

- cậu cũng biết lo cho người khác sao?! Cứ nghĩ chỉ có...

Bốp

Hấn đánh vào mặt Phong, một cú đấm mạnh làm mặt cậu có phần hơi sưng và đỏ lên

- chẳng phải tôi đã nói đừng nhắc nữa sao?! Còn bây giờ thì giải thích tại sao cậu lại đi với Ân, nói!!- hấn sốc cổ áo Phong

- chứ bạn thân cậu ném đầu rồi, vì một cô gái mà lại đánh bạn sao?!

-..- hấn thả lỏng tay, nhúu mày nhìn cậu- vậy chứ tin của cậu ném đầu rồi, sao lại vẫn cứ nhắc đến cô ấy

- thôi đủ rồi, không cãi với cậu chỉ tốn hơi

- cậu...

- sao?! Bây giờ đến tôi hỏi cậu- phong gạt tay hấn sang một bên- cậu đã làm gì để cô ấy đi một mình giữa đêm như vậy, lại còn không bận áo khoác- phong nhìn hấn, tay chỉ về phía nó lộ rõ vẻ tức giận của cậu

- tôi chẳng làm gì cả

- chẳng làm gì sao?! Quan tâm cô gái khác vui lắm phải không

- tôi chẳng quan tâm ai ngoài Ân

- vậy Tiêu Liên?!

-...- hấn cứng đờ, người hơn ươn ướt mồ hôi

- sao?! Trả lời tôi đi chứ?! Tôi đang hỏi cậu đấy

- phải, Ân nhìn thấy chiếc kẹp của Tiêu Liên chỉ là một phút nhớ lại Liên thôi

- nhớ lại?! Nhớ lại trông khi cậu đã có Ân rồi à

.....

## 20. Chap 19: Sự Thật Chết Người

- Sự thật chết người-

- nhớ?! Nhớ lại trông khi cậu đã có Ân rồi sao?! Không những nói yêu cô ấy nhiều như vậy chẳng lẽ vẫn còn muốn nhớ đến Liên?!- Phong gằn giọng, từng chữ trong miệng anh nói ra cứ như từng vết dao cứa ngang tim hấn

- tôi không cố ý



- nghe sao nhẹ nhàng quá, không cố ý là xong sao?!

- hai người đừng như vậy chứ

Tiếng nói từ phía cầu thang vọng lên, sau đó Tiêu Hàm đứng ở cửa, trên tay cầm một hộp đồ ăn

- sao lại ở đây?!- Phong nhíu mày

- em đến đây làm gì?!- hấn cũng khó hiểu

- thì chẳng phải “cô ấy” đang bệnh sao?!

Cả hai không hện, phong và hấn cùng nhìn vào đồng hồ, cùng nhìn nhau rồi đồng thanh

- Lúc 2 giờ sáng sao?!

- hai người là đàn ông hay phụ nữ mà hỏi nhiều chuyện đến thế chứ- nhỏ đi lại để hộp đồ ăn ở phía bàn- biết là sớm thế sao còn cãi nhau mà chẳng để người ta nghỉ ngơi như vậy?!

- không cần quản- phong nói rồi quay đi ra ngoài, trên mặt nửa cười nửa không

- cũng hay thật, ra ngoài cho cô ấy nghỉ thôi

Nói rồi hấn cùng Hàm đi ra ngoài, chỉ còn nó ở phòng, một giọt nước rơi xuống, làm ướt chiếc gối...

~

Sáng hôm sau, hấn cùng Hàm ngồi ở dưới, trên bàn ăn, mọi thứ đồ ăn đã chuẩn bị sẵn, nó bước xuống, trên mặt có chút mệt mỏi nhìn chiếc bàn kia

- là Hàm chuẩn bị- như hiểu được nó, không cần quay lại hấn ngồi ở ghế, vừa nhấp ly cà phê, vừa ăn

- chị cũng lại đây ăn chút đi- nhỏ vui vẻ đứng dậy, chạy lại phía nó, đỡ lấy cánh tay nó nên nhỏ phải bước lên vài bậc cầu thang

- được rồi, tự đi được mà- nó đẩy nhẹ tay nhỏ ra, nhưng chẳng ngờ được, Hàm té xuống cầu thang, phát lên một tiếng

- có sao không?!- hấn đi lại, nhíu mày nhìn nó rồi lại nhìn Tiêu Hàm

- đau quá- nhỏ ôm phía mắt cá chân, nước mắt đầy khuôn mặt nhỏ

- em...- nó cứng đờ, vừa rồi chỉ là đẩy nhẹ tay nhỏ ra nhưng đâu ngờ, nhỏ lại té ra như vậy

- đi bệnh viện- hấn nói rồi đỡ nhỏ dậy, quay sang nhìn nó- ăn sáng đi rồi đến trường, mọi người đang chuẩn bị lễ tổng kết

Phải rồi, đã là lễ tổng kết của lớp 12, nhanh thật, nó còn không ngờ đến, thở dài, nó bước đến bàn ngồi vào phần ăn Hàm chuẩn bị cho mình, vừa đưa vào miệng chỉ muốn ới ra ngay, gì mà cay với mặn đến thế, đành vậy, ăn xong nó đi lên phòng thay đồ...

~

- còn đau không- miệng nói tay lái xe, hấn cũng lười quay sang nhìn nhỏ

- còn đau, rất đau

- vậy phải chích rồi- hấn nói, mặt vẫn lạnh

Tiêu Hàm thấy có gì đó rất lạ, nếu là ngày thường, hấn sẽ chẳng suy nghĩ mà lo lắng cho nhỏ từng chút chút không phải chích khuôn mặt như thế này

Không khí trong xe bỗng chốc trở nên im lặng

- anh yêu nhiều đến vậy sao?! - không chịu được, nhỏ đành lên tiếng

- ừ

- xin lỗi nhé- nhỏ vừa nói vừa khóc, không biết từ lúc nào nước mắt cứ thế rơi xuống

hắn ngừng xe lại bên đường, thở dài

- là em cố tình để chiếc kẹp ở đó, phải rồi, anh chắc đã biết trước, cứ nghĩ chắc anh sẽ nghĩ về quá khứ

- em có được lợi?!

- có chứ, nếu vậy, anh sẽ nhớ luôn đến em, chẳng phải lúc nhỏ, ba người Chuang ta hay chơi chung sao?!

- nếu đã nói vậy, sao em vẫn còn làm như vậy?!

- làm... Làm gì?!

- em chẳng phải vẫn tự nghĩ được sao?!

Phải, nhớ rõ ràng vẫn là tự nghĩ được, năm đó nếu như... À không có nếu như, hẳn phải là bắt buộc

Năm đó, Tiêu Hàm cùng Tiêu Liên chỉ khoảng 7 hay 8 tuổi, cả hai dắt nhau đi đến bên công viên đối diện nhà

Ở đó họ đã gặp một cô bé, phải gọi rất dễ thương, làn da trắng, hai mắt to, mái tóc dày khá rối, cả ba nhanh chóng làm quen và chơi đùa, Tiêu Liên lúc đó, cô tháo chiếc kẹp trên đầu, gắn lên mái tóc cô bạn vừa làm quen, bảo rằng hôm nay đã là bạn vậy sau này họ sẽ mãi là bạn, cùng nhau bảo vệ, chơi đùa, cảm giác khác biệt đến với Tiêu Hàm, cô bé đứng dậy, đi đến ngồi ở chiếc xích đu

Chẳng lâu sau, một cậu bé cũng chạy đến, tiêu Hàm liền thay đổi ngay sắc mặt, chạy đến

- anh Huy

- tiêu hàm- cậu bé cười hiền, rồi cũng đi về phía chỗ Tiêu Liên và người bạn mới quen chơi đùa, thoát nhìn cô bé kia, cậu đã có ấn tượng không nhỏ, khuôn mặt bầu bĩnh nhưng trông cuốn hút, đôi mắt to tròn nhưng rất sắc xảo

- chào mình là Huy

- Ừm gọi là Ân- cô bé cũng đưa tay nắm lấy tay Hấn

- này mọi người, hình như có mưa- Tiêu Liên nhanh chóng đứng dậy

- hay chúng ta tẩm mưa đi- tiêu hàm đề xuất, chạy đến chỗ rồi qua chỗ khác

Mưa cũng ngày càng lớn, nhận ra thời tiết không được ổn, Tiêu Liên liền gọi mọi người rồi nói lớn

- về thôi, không sẽ cảm lạnh đấy

Nhỏ vẫn hào hứng chạy khắp nơi, phải năm lần bảy lượt mới chịu về, vừa đến con đường cái, một chiếc xe từ đâu chạy đến, Ân là người đứng gần nhất cần bấm không chạy kịp

Lại ngay lúc đó, nhỏ lúc đầu đã chẳng cảm tình mấy với nó, “nhẹ” tay đẩy nó ra ngoài, đay gần nay còn gần hơn, nó chết chân, chiếc xe vẫn chạy lại phía nó, không muốn ngừng

Rầm

Tất cả sau đó, nó thấy tối mịt, cảm giác đau nhói ở đầu, lơ mơ mở mắt, thấy một người đàn ông mặc áo đen đang tất tả loay hoay, cố nhìn xuống, thứ chất lỏng màu đỏ, chảy khắp mặt đường, mà chủ nhân không ai khác là Tiêu Liên, cô bé nằm trên mặt đường bất động, hẳn thì kinh hãi, cố lấy người Liên, còn Hàm thì không thấy sau đó mọi thứ với nó chỉ là tối, bóng tối.

Tiêu Hàm căn bản lúc đó được hẳn nói phải quay về nhà báo cho ba cô nhưng cô không làm vậy, chỉ đứng sau góc khuất, lặng nhìn người chị của mình chết dần, rõ là hương chị nhưng cô lúc đó đã rất ghét chị, ghét sự đối tốt của hẳn với chị mình, nhỏ chỉ muốn hẳn đối tốt với nhỏ, lại còn Ân, được nắm tay hẳn quả nhiên vui lắm chứ gì?!

Nhớ lại những chuyện đó, nhỏ căn bản không muốn nhưng dường như là ám ảnh

- em...- Hàm cúi đầu

- nếu đã vậy thì anh không nhắc

Nói rồi hấn lại tiếp tục lái xe

- sao không cho ba em biết

- vậy anh được lợi gì?!

- sẽ không bị e bám lấy

- nếu chỉ vậy, anh sẽ không nói, dù biết em cố tình không đi, anh vẫn không nói, biết em ghét Ân, cố tình té, anh vẫn không nói, biết em ghét liên, anh cũng chẳng để tâm, chỉ nghĩ, hận mỗi lúc đó lẽ ra anh không nên tỏ ra như vậy

- xin lỗi- nhỏ cười

Hàm biết, hấn chỉ coi nhỏ như một người em mà thoi, căn bản là không có chữ Người Yêu ở đây, đã chơi với nhau từ bé, hấn hấn hiểu rõ nhỏ và ngược lại

- nếu đã vậy, em ủng hộ hai người, một phần cảm kích anh đã không nói, một phần ... Anh là người anh đối tốt nhất với em- câu sủa có lẽ nó hơi gằngg giọng, thật sự xem hấn là người anh nhỏ không muốn nhưng là bắt buộc, cũng phải cảm ơn ông trời, nhờ vậy nhỏ vẫn được nhìn thấy hấn

....

~~

## 21. Chap20: Kết

- kết- (chap cuối)

Sau buổi lễ tốt nghiệp, nó nhẹ mồm cười, bước ra trước cổng trường

- chị Ân- nhỏ chạy lại trước mặt nó

- chân của em?!-- nó ngạc nhiên, nhìn xuống chân Hàm, một có băng bó hay bất cứ gì

- em có chuyện muốn nói- nhỏ tỏ ra biết điều, không đánh đá như trước

- ừm

Cả hai đi đến phía sau trường nó, ngồi xuống băng ghế đá, nhỏ nói lại tất cả những gì đã qua, kể cả việc của tiêu Liên

Nó đờ người, chẳng ngờ được trước đây đã từng quen biết, sau vụ việc đó, nó được ba mẹ đưa sang nước ngoài, tận 2 năm sau mới trở về để tiếp tục học thì gặp Dương Hạo

Lại chẳng biết cơ duyên nào nó lại gặp hấn và cứ thế nó vô tình yêu hấn từ lúc nào cũng chẳng biết, lúc lần đầu đến Bạch Uyển, nó chỉ là vô tình nhớ đến cái tên này, cứ suy nghĩ mãi nhưng chẳng nhớ là ai nói đến giờ mới nhớ được là Tiêu Liên đã kể cho nó nghe, còn tặng nó một chiếc kẹp. Phải lúc gặp nó ở Black Bar hấn cũng buộc miệng nói thú vị là bởi dường như trước đây đã gặp một cô bé hết như vậy, làm hấn ấn tượng không thôi, giờ thì nó đã hiểu

Mọi chuyện cứ như có phép màu, nó cười

- Ân, chị không cảm thấy...

- không- nó nhìn cô bé, có lẽ nên để thuộc về quá khứ, không nên nhắc lại

~

Lúc về nhà gặp hấn, nó được biết Phong đã trở lại Mĩ, thật sự cậu có chút cảm tình với nó nhưng cũng chỉ là muốn để nó cùng hấn đi hết đoạn đường, chuyện nó và hấn hiểu lầm nhau cuối cùng cũng được giải quyết

- Ân này
- hử
- em ...- hấn ngập ngừng, hít mạnh một hơi
- sao vậy?!!- nó nghiêng đầu nhìn hấn
- làm vợ anh nhé?

Hấn quỳ xuống, trên tay là hộp nhẫn, chiếc nhẫn đính các hạt nhỏ lấp lánh đẹp vô cùng

- thật đúng lúc, em còn định hỏi a làm chồng em chứ nữa đấy- nó cười phì

Vậy là sau bao tất cả, vẫn là hai người cùng đến với nhau, mặc dù không có nhiều khó khăn nhưng vẫn giải quyết để được bên nhau

Từ lúc nhỏ đến khi lớn, hấn và nó thật sự có rất nhiều chuyện, nhưng thật ra nếu cả hai cùng thật lòng và luôn hướng về nhau, thì chẳng có gì có thể làm khó được họ, dù có chút ngây ngô năm cấp 3 nhưng biết đâu được cho đến khi lúc ra đời làm việc, sự ngây ngô đó lại biến mất và biến con người họ trở nên chính chắn hơn

Có câu tình yêu đẹp nhất vẫn là cấp 3, nếu đã yêu ở tuổi này, biết đâu bạn đã tìm được tri kỉ cho mình

Không có bông bột ở cấp 2, cũng không có lừa dối ở đại học mà thật lòng nhất lại là cấp 3

---

Hihi nếu có sai lỗi chính tả mong mọi người bỏ qua tại đánh máy nhanh í mà!!!

:> thiệt là xin lỗi mấy bạn :

Kết chuyện có lẽ sẽ không vừa lòng một số bạn nhưng mà mình hi vọng mọi người vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ mình ở truyện tiếp theo nhé

Camon mọi người đã theo đọc đến tận chap cuối :

Mọi người hay cho ý kiến riêng nhé

Ở truyện sau mình nhất định sẽ cố gắng viết hay hơn :p

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-dai-ca>*